

Человечество испытывает перерождение. Не будет необходимости захватывать и бороться за природные ресурсы, они и так будут принадлежать всем. Каждому человеку будет принадлежать по праву определенная часть природных ресурсов, переведенная в символическую форму, которая будет принадлежать ему в течение всей жизни.

НАЦИИ

Исчезнет понятие нации. История будет основана на технологиях, которые позволят человечеству развиваться как единому организму.

Все кто
Лично
изучат
бессознательное

...связанным к традиционным условиям социализации, что приведет к изменению форм общения людей.

САМОЕ ВАЖНОЕ

Для того, чтобы осуществлялось все перечисленное, необходимо, чтобы развитие 3D Моделирования Бессознательного, достигло такого уровня когда одновременно с тем, как человек попадает в бессознательное состояние, и у него появляются первые образы, принтеры начали бы производить визуализацию считанного, увиденного, зафиксированного в реальном размере, времени, и самое главное, - со скоростью мысли.

UTOPIUS ČSR

+ ČAS PRE NOVÉ UTÓPIE (?)
/ TIME FOR NEW UTOPIA

GALÉRIA UMELCOV SPIŠA

UTOPIUS ČSR

+ ČAS PRE NOVÉ UTÓPIE (?)
/ TIME FOR NEW UTOPIA

Lucia Benická
Katarína Balúnová

Malba nebude existovať za 100 rokov!
Ostaneme iba my, umelci – ako objekty umenia.

Nebude viac potrebné maľovať obrazy.

Vnútorne videnie človeka bude prečítané prepojením mozgu so skenovacími zariadeniami. Myšlienky a predstavy každého človeka budú čítané a projektované na obrazovkách alebo ako 3D model reprodukovany v životnej veľkosti s rýchlou vývoľou myslenia. Bude potrebné iba rozhodnúť čas načítania a prezentácie.

Zvlášť zaujímavá bude práca s umelcom, ktorý sniva – reprezentácia jeho „nevedomia“.

To, čo pre nás, skutočných surrealistov, bolo vždy prezentované iba schematicky.

Sme blízko k realizácii skutočných tajomstiev podvedomia, ktoré nemusia byť viac tlmočené prostredníctvom „umeleckých diel“: Nebudeme len zaznamenávať, ale aj prehodnocovať naše nevedomé, neisté a nevyvetliteľné vízie.

Snová skúsenosť bude možné premeniť na plnohodnotné umelecké dielo. Bude to program univerzálnej škály vzhľadom na to, že vízia každého človeka, bez ohľadu na to, kde žije – v New Yorku alebo v malej indickéj dedine, bude dôležitá pre reprezentáciu nevedomia celého ľudstva ako celku. Celkové univerzum vízií zmení náš pohľad na seba ako ľudský druh.

Ako výsledok, každý sa stane umelcom.

Už nebudeme „civilizáciou ničiteľov“.

Začneme znovu vytvárať seba samých, našu skutočnú podstatu, ktorá bola predtým rozdelená na vedomie a podvedomie.

Ľudstvo nikdy nebolo tak blízko tomu stať sa božstvom skladajúcim sa z dvoch znovu prepojených celkov, ktoré boli pôvodne oddelené.

Nikto nebude mať viac záujem o to, čo umelci vytvorila vedomie.

Všetci budú očakávať vysielanie „nevedomia“.

Vysielanie nevedomia bude začiatkom nášho uvedomenia si, štúdia, prehodnotenia a pochopenia nás ako „civilizácie tvorov“.

Všetko „racionálne“ bude znásobené „iracionálnom“!!!

Ľudstvo

Nevedomie bude kľúčom k pravej rovnosti, k univerzálnemu ideálu!

Ľudstvo dosiahne rovnosť, o ktorej snivalo, bez ohľadu na spoločenské postavenie jednotlivca. Časový posun umožní bdelému obyvateľstvu pozorovať „spaciu“ polovicu populácie Zeme. Hromadné sny a vízie sa stanú realitami.

Vizualizácia vízií a snov umožní nielen vidieť, ale skutočne cestovať vo vesmíre; pohybovať sa cez limity nášho sveta, na iné planéty, využívajúci silu myšlienky. Vizualizácia „nevedomia“ zmení možnosti vedy, rozšíri jej obzory a umožní ľudstvu dosiahť nevídaný pokrok.

Ľudstvo sa konečne zjednotí a nebude viac rozdelené.

Konflikty pre prírodné zdroje

Budeme nútení sa zbaviť konfliktov, nakoľko všetky materiálne benefity obdržíme
mocou myšlienky.

MA NI FEST

Peniaze budú zrušené ako zbytočné a bezvýznamné.
Ľudstvo bude znovuzrodené. Nebude potrebné nadmerne využívať prírodné zdroje a bojovať o ne,
pretože budú patriť všetkým.

Národ

Pojem „národný“ vymizne. Kreatívny vektor bude základným princípom pre ľudstvo.
História bude podrobená revízií a doplnená na základe skutočnosti, že ľudstvo je nositeľom všetkých informácií uložených v „nevedomí“ každej osoby.

Bude tu možnosť „vzkriesenia“ všetkých ľudí žijúcich na zemi.
Objavia sa knižnice pamäti a svedectiev „vzkriesených“.

Štát

Štáty zaniknú!

Pojem „národný“ zanikne!

Pojem štátnych hraníc zanikne!

Hranice, ako znak vylúčenia a obmedzenia schopnosti ľudstva,
budú odstránené na oslobodenia človeka spod kontroly, obmedzovania a zastrošovania.

Vzkriesenie

Archívy pamäti

Súd pamäte

Všetci, ktorí prispeli k rozvoju ľudstva, budú dôkladne študovaní v procese „vzkriesenia“. Osoby diktátorov a osobností, ktorých život je dôvodom kritiky, budú tiež predmetom štúdií a budú prednesení historickému súdu, berúc do úvahy fakty ich činov alebo ich dedičov odhalených v súvislosti s čítaním nevedomia.

Predkovia modelovaní a vizualizovaní v modeloch 3D budú „žiť“ v archívoch pamäti.

Zákony

Bude existovať súdny dvor pamäti, v ktorom sa vezmú do úvahy prípady tých, ktorým sa podarilo vyhnúť sa odsúdeniu a trestu v súvislosti so smrťou. Bude možné zrekonštruovať činy predkov, rovnako ako vaše vlastné, a vyriešiť ich s dôkladnosťou založenou na zákonoch.

Zákony budú zjednotené do univerzálného modelu, čo umožní oslobodenie od tradičných noriem spoločnosti. Spoločenské vzťahy podľahnú reformácii.

Najdôležitejšie

Aby sa dosiahlo všetko, čo je uvedené vyššie, je nevyhnutné, aby vývoj 3D modelácie podvedomia dosiahol úroveň, kedy súčasne s tým, ako sa človek dostane do stavu nevedomia a objavia sa v jeho mysli prvé obrazy, tlačiarne začnú načítavať údaje v životnej veľkosti, v reálnom čase a čo je najdôležitejšie, rýchlou myslenia.

BUDÚ CNO STI

**OB
SAH**

**CON
TENT**

		6
		10
00	O VÝSTAVE / ABOUT EXHIBITION	
	STARÉ A NOVÉ UTÓPIE V POSTMODERNEJ SITUÁCII / OLD AND NEW UTOPIES IN POSTMODERNISM	28
		32
01	MEDZI STARÝMI A NOVÝMI UTÓPIAMI / AMONG THE OLD AND NEW UTOPIAS	40
		48
	BOB BICKNELL-KNIGHT	58
		68
	JIŘÍ ČERNICKÝ	76
	OTO HUDEC	
	MARTIN KOCHAN	
	JAN PFEIFFER	86
		90
	VLAD YURASHKO	98
		106
02	NOVÉ VÍZIE / NEW VISIONS	
	KATARÍNA HLÁDEKOVÁ	
	LUCIE MIČÍKOVÁ	116
	EVA TKÁČIKOVÁ	
03	KRITICKY O UTOPUSE / CRITICALLY ABOUT UTOPIAS	
04	Z MÉDIÍ / FROM THE MEDIA	118

Lucia Benická, foto © O. Ondráš

„Utópie sú často iba
predčasné pravdy.“

—

“Utopias are often only
premature truths.”

— Alphonse De Lamartine

PREDČASNÉ PRAVDY

–

Mgr. Lucia Benická

~

riaditeľka

Galérie umelcov Spiša

O výstave

Výstava *UTOPUS* vznikla ako reflexia stavu po 100-ročnici spoločného „súžitia“ Slovenska i Česka a ako reakcia na 8-mičkové roky. Rozhodli sme sa vybočiť z priemeru historických referencií a výtvarných reflexií v naratívnom zmysle a vytvoriť projekt, ktorý storočnicu i symbolické osmičky spojí „ideovým“ zámerom: výtvarníčka a kurátorka Katarína Balúnová prišla s konceptom, definujúcom „utópie“, staré i nové, v tvorbe vybraných výtvarníkov na súčasnej stredoeurópskej scéne.

Výstava prináša provokujúci dialóg deviatich umelcov zo štyroch krajín (Slovensko, Česko, Ukrajina, Veľká Británia), ktorých generačná a geografická rozdielnosť sa výrazne podpisuje pod ich interpretačné posolstvá, šifrované „jazykom“ kultúry, miesta i času. Spoločným znakom je poväčšine prienik priestoru a inštalácie, ktorých hĺbku nachádzame aj v zdanlivo „plošnom“ prejave (kresbe). Pod inštaláciu sa výrazne podpisuje charakter pamiatkového objektu galérie, kde post-moderné dielo zápasí s architektúrou storočí: svojim spôsobom sa tak umocňuje spojenie zdanlivo nesúrodého a rôznorodosti odkazov, podobne ako aj v jednotlivých dielach.

Utópia ako zjednocujúci prvok na hranici nejestvujúceho a reality sa stala gro pre vystavené diela, redefinujúce jej pôvodnú podstatu – „nejestvujúce“ miesto, pozostávajúce zo súboru predstáv o budúcich / prítomných ideálnych stavoch spoluzitia ľudí a to v rôznych výtvarných jazykoch: vytvorená „babylónia“ tvarov a foriem tak zodpovedá pôvodnému obsahu projektu – priniesť kontrast medzi socialistickou minulosťou a kapitalistickou prítomnosťou v intelektuálne náročných interpretáciách. Slovom kurátorky Kataríny Balúnovej, projekt „reflektuje našu česko-slovenskú spoločnú minulosť a zároveň otvára otázky, týkajúce sa budúcnosti v globálnom merítku. Zaoberá sa témou utopického mesta nedávnej socialistickej minulosti v konfrontácii s novými ideami a otázkami o potrebe nových utópií.“

Výstava bola realizovaná
v Galérii umelcov Spiša v termíne
14. 12. 2018 – 31. 3. 2019 v rámci
cyklu Téma vďaka podpore z verej-
ných zdrojov Fondu na podporu
umenia.

PREMATURE TRUTH

–

Mgr. Lucia Benická

~

Director of the Gallery
of Spiš Artists

About exhibition

The *UTOPUS* exhibition was originated as a reflection of the situation after the 100th anniversary of the common “cohabitation” of Slovakia and the Czechia and in response to the 8-ending (octal) years. We decided to turn aside the average of historical references and visual reflections in a narrative sense and to create a project that combines the centenary and symbolic eights with the “ideological” intention: an artist and curator Katarína Balúnová has come up with a concept defining “utopias”, the old and new ones, in the works of selected artists on the contemporary Central European scene.

The exhibition presents a provocative dialogue of nine artists from four countries (Slovakia, Czechia, Ukraine, and Great Britain), whose generational and geographical diversity expressively signs under their interpretative messages, encoded by the “language” of culture, site and time. The common feature is mainly an interpenetration of space and installation, which depth we can find also in the seemingly “flat” expression of drawing. The installation is markedly signed by the character of the gallery’s medieval history, where the post-modern work struggles with centuries-old architecture: in its way, it significantly enhances the link between seemingly inhomogeneous and versatile messages, as well as in individual artworks.

Utopia, as a unifying element at the boundary of the unborn and the reality, became keystone for the exhibited works, redefining its original essence – the “non existing” site, consisting of a set of ideas about the future / present ideal states of coexistence of people namely in different art languages: created “babel” of shapes and forms so it is corresponding to the original content of the project – to bring the contrast between the socialist past and the capitalist presence in intellectually demanding interpretations. By the words of the curator Katarína Balúnová, the project “reflects our Czechoslovak common past and at the same time opens questions about the future on a global scale. It deals with the theme of the utopian city of the recent socialist past in confronting new ideas and questions about the need for new utopias.”

The exhibition was realized
at the Gallery of Spiš Artists from
14. 12. 2018 till 31. 3. 2019
as a part of cycle Theme thanks
the support from the public funds
provided by Slovak Arts Council.

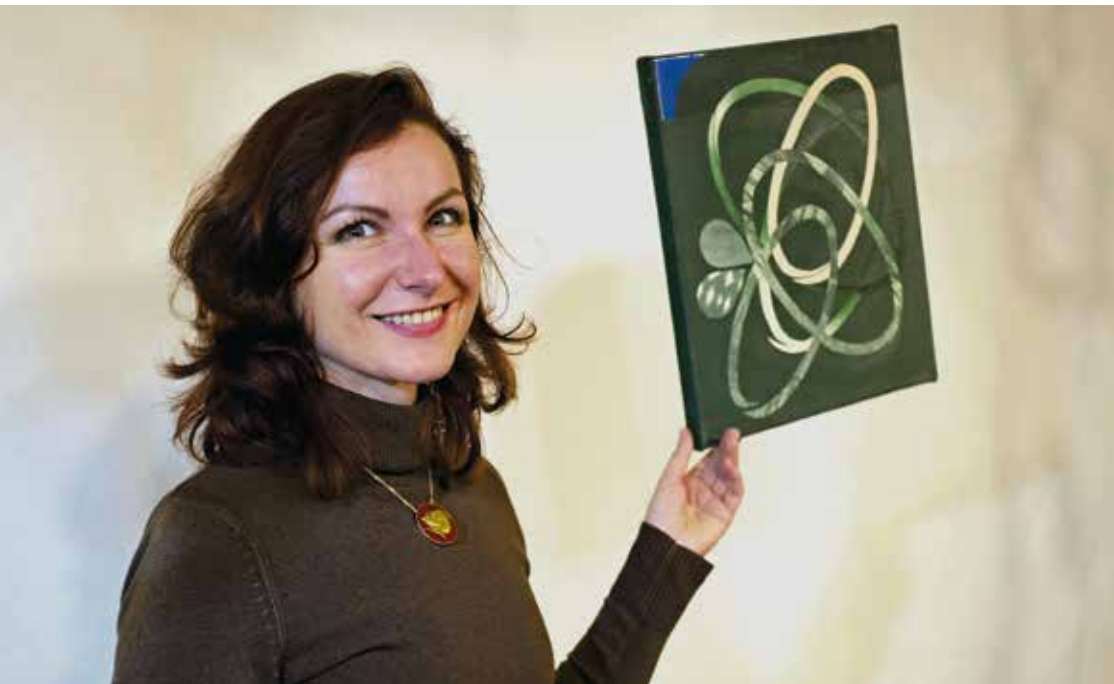
Aktéri výstavy na vernisáži (zľava) / Actors of exhibition in the opening (from the left): Eva Tkáčiková, Samo Čarnoký, Oto Hudec, Lucia Benická, Katarína Balúnová, Lenka Kráľová, foto © O. Ondráš

ZENO: Svet zahynie.
ROMULUS: My zahynieme. To je veľký rozdiel.
ZENO: My sme svet.
ROMULUS: My sme malomeštiaci, ktorým svet prerástol cez hlavu a nemôžu ho pochopiť.¹

—
ZENO: The world is dying.
ROMULUS: We will die. That's a big difference.
ZENO: We are the world.
ROMULUS: We are petty bourgeoisies to whom the world has overcome and they cannot understand it.¹

1 Friedrich Durrenmatt:
Romulus Veľký
(MARCELLI, M. 2011. Mesto vo filozofii. Bratislava : Kalligram, 2011. s. 7. ISBN 978-80-8101-400-0.)

Katarína Balúňová, foto © O. Ondráš

Utópia, kontroverzný koncept, plnúcí od ideálnej spoločnosti cez architektúru dokonalého mesta až po dystópiu všeobecného úpadku, vychádza z idey „nejestvujúceho miesta“. Vo svojej podstate vyjadruje nespokojnosť s aktuálnym stavom a predkladá nový model fungovania spoločnosti, ostávajúci spravidla v teoretickej rovine. Skúsenosť s jeho uvedením do praxe dokazuje slabú, časovo úzko vymedzenú životaschopnosť, nakoľko nezohľadňuje množstvo aspektov reálneho života, avšak má svoj význam v experimente ako takom.

STARÉ A NOVÉ UTÓPIE V POST- MODERNEJ SITUÁCIÍ

Mgr. art.
Katarína Balúnová

~
autorka a kurátorka
projektu

To, čo sa zdá typické pre toto storočie, je nárast zložitosti a rozporuplnosti vo väčšine oblastí života. Vzniklo nové javisko ako pozostatok explózie mnohorakosti, rôznorodosť sa vzájomne premiešala, rozdielne koncepty a nároky sa prestupujú. Žijeme vo svete, kde skutočnosť je tak destabilizovaná, že neposkytuje základ ku priamočiarej skúsenosti, ale podnety k preskúmaniu a experimentovaniu.¹

Postmodernu môžeme chápať ako stav radikálnej plurality. Tento stav, ako základný stav spoločnosti, sa stáva uznávanou realitou, pričom je neoddeliteľný od skutočnej demokracie. Preniká k množstvu nových horizontov, spôsobuje rozdielnosť situačných kontextov, určuje rozmanitosť základov, na ktorých sa pohybujeme. V postmoderne je najvyššou oprávnenosťou rozdielnosť myslenia, životných postojov a vzorcov správania. Motív slobody myslenia a konania je pritom zásadný. Wolfgang Welsch (1946) rozdeľuje postmodernizmus na tzv. bezbrehý a precízny. Bezbrehý postmodernizmus je exotickým koktailom iracionality, kde sa kríži libido a ekonómia, ezoterika a simulácia. Postmodernizmus presnosti sa zasadzuje za skutočnú pluralitu, ktorú rozvíja. Namiesto zámeny mnohorakosti chaosom zaostruje a poukazuje.²

Postmoderna odmieta modernu, ktorá upriamovala pozornosť na absolútne pravdy a veľké idey a chápala sa ako sociálna utópia či ako sociálna revolúcia. Zásadný rozchod s jedným utopickým modelom a prechod k mnohosti experimentov je charakteristický pre celú umeleckú scénu. Fenomén hybridizácie, prekvapivé kombinácie štýlov a záujem o nečakané zvraty, sú typické od hudby cez výtvarné umenie a literatúru až po divadlo a film.

Jean-François Lyotard (1924 – 1998) hovorí o prechode k postmoderne ako o potrebnom otrasení viery a objavení malej reálnosti reality, aby bolo možné vynájsť reality nové, pričom spojuje „malú reálnosť“ s Nietzscheho nihilizmom.³ Vodcovský projekt moderny reflektuje aj Robert Musil (1880 – 1942), pričom spája modernizáciou s tlením, pokrok s úpadkom a univerzálny poriadok s mŕtvou strnulosťou. Hlavným problémom moderny je podľa neho totalizácia. „To, čo je najprv krásnym snom o našich splnených želaniach, sa vo svojej totalizácii stáva nočnou morou.“⁴

Koniec moderny síce znamená koniec veľkých utópií, avšak rozhodne by sme nemali postmoderne upierať jej vizionársky charakter. Postmoderna vo svojom charaktere neuznáva extrémizované predstavy jednej spásy, avšak zastáva utópiu mnohorakosti. Aj Fredric Jameson (1934) sa v diele *Postmodernism – The cultural logic of late capitalism*, 1991 okrem iného zaoberá špecifickými problémami utópie vo vzťahu k postmoderne.

1 Lyotard, J. F.: O postmodernismu. Postmoderno vysvetľované deťom. Postmoderní situace, Filozofický ústav AV ČR, Praha, 1993, str. 20.

2 Welsch, W.: Naše postmoderní moderna, Zvon, Praha, 1996, str. 10 – 13.

3 Lyotard J. F.: O postmodernismu. Postmoderno vysvetľované deťom. Postmoderní situace, Filozofický ústav AV ČR, Praha, 1993, str. 23.

4 Musil, R.: The man without qualities, Picador, London, 2011, str. 464.

Podľa konvenčného pohľadu, postmoderna znamená koniec ideológie, nakoľko sa nezhoduje s postindustriálnou spoločnosťou. Od 60. rokov 20. storočia je ideológia tak ako utópia spájaná s marxizmom a socializmom a ich snahou o vytvorenie totalitnej spoločnosti. Napriek tejto negácii môžeme sledovať návrat utópie na scénu, aj keď skôr v mikropolitických či sociálnych prúdoch ako je rasa, etnikum, pohlavie, ekológia.⁵ Wolfgang Welsch v diele *Naše postmoderní moderna* píše o utópii mnohorakosti dneška, ktorá prevyšuje a koriguje staré utópie – predstavy jednej spásy. Tieto extrémizované predstavy, ktoré sa vo svojom uskutočnení ukázali ako programy nešťastia, nemajú byť dôvodom na rezignáciu smerom k utópii, ale korektúrou jej rozpoznateľnej chyby, totalizácie partikulárneho.⁶ Teórie o utopických prísluboch ako predpokladoch pre sociálnu zmenu sú stále živé. V diele *The Principle of Hope*, 1954 Ernst Bloch (1885 – 1977) opisuje, ako utopické myslenie prispelo k rozvoju spoločnosti.⁷ Rozlišuje ale pritom medzi abstraktnou a konkrétnou utópiou založenou na možnosti uskutočnenia.

Žijeme v časoch bez alternatív, na „konci histórie“. Súčasný systém dominuje nie preto, že ľudia s ním súhlasia, ale pretože sú presvedčení, že neexistujú alternatívy. Tie ponúka utópia, vízia zatiaľ neexistujúceho sveta, ktorý je odlišný a lepší ako svet, v ktorom momentálne žijeme, čím determinuje ciele, ku ktorým sa treba obracať akokoľvek ďaleko sa môžu zdať.⁸ Problémom je, ako diferencovať radikálnu zmenu, ako preskočiť záťaž histórie tak, aby bolo možné začať odznova. Bolo by potrebné prelomiť súčasnosť postmodernej cez všetky formy našej existencie (priestor, práca, nakupovanie, stavby či parkoviská) a nechať im priznať svoju vlastnú pravú identitu.⁹

Práve mesto je priestorom, ktoré definuje a zároveň vytvára zmenu, pričom projektovanie ideálnych miest navodzuje predstavu ideálnej spoločnosti. Mesto budúcnosti predpokladá nárast populácie, prudký rozvoj technológií, či potrebu novodobého nomádstva. Vzhľadom na ekologickú krízu sú čoraz viac prízvukované environmentálne aspekty mesta smerom k trvalej udržateľnosti rozvoja. Iné teórie sa zaoberajú výraznou expanziou miest pohlcujúcich okolitú krajinu, čo prerastá až do obrazov katastrofy s tragickými dosahmi pre civilizáciu, ako protipól utópie, teda dystópia.

Jedným zo základných pilierov konceptu utópie je práca Thomasa Mora (1478 – 1535), ktorý ju v roku 1516 definoval zároveň ako „dobré miesto“ a „ne-miesto“.¹⁰ Problém utópie však existoval už od čias Aristotela (384 p.n.l. – 322 p.n.l.), ktorý mal námietky voči Platónovej myšlienke ideálnej spoločnosti ako falošnému a nepostačujúcemu modelu na konštrukciu politickej teórie.¹¹ Podľa Aristotelovho názoru len kritické posúdenie

existujúcich sociálnych a politických skutočností by mohlo zlepšiť spoločnosť.¹² Ako prototyp utopického mesta môžeme tiež považovať predstavu nebeského Jeruzalema. „Záhradnú víziu raja dopĺňuje geometrická a mestská vízia raja nielen znovunadobudnutého, ale umocneného, vízia snového mesta, do ktorého ľudia premietali svoje nádeje na lepšie prebývanie na zemi... Pomyslenie na túto premenu zeme na nebesia – pomyslenie obvykle zmiešané s predstavou hojného prístrešia a jedla, so zrušením majetkových privilégií i sebastrednosti a tiež s návratom k odlahčenej sexualite nezaťaženej prapôvodným hriechom, ktorej sa v raji tešil Adam a Eva – prenasledoval kresťanstvo od počiatkov až do súčasnosti.“¹³

Herbert George Wells (1866 – 1946) sumarizuje obvyklé staré aj nové utopistické špekulácie: Platónova Republika, Utópia Thomasa Mora, Howelsova Altruria, Bellamyho Boston, Comteho veľká Západná Republika, Hertzekeho Freeland, Cabetova Icaria či Mesto Slnka Campanelli, je plná symetrických budov medzi ktorými sa pohybuje množstvo zdravých, šťastných, dobre oblečených ľudí, avšak bez akýchkoľvek osobitých rozdielov. Nová utópia však musí byť kinetická, nie statická, musí odzrkadľovať nie nemenný stav, ale stav flexibilne sa prispôsobujúci novým podmienkam.¹⁴

Sovietsky socializmus nesie niektoré spoločné rysy s utopickými štátmi – budovanie nových miest, ktoré sa navzájom podobajú, povinnosť dôležitejšia ako sloboda, absolútna poslušnosť systému a jeho uzavretosť voči vonkajším vplyvom. Železná opona má dôležitú úlohu – ochraňovať pred votrelcami a zároveň udržiavať vlastnú populáciu uväznenú vnútri. Pevne strážená hranica s rozhladňami a ozbrojenou strážou bola nástrojom a symbolom vyčlenenia sa Východnej Európy od Západnej. Od roku 1949 vidíme narastajúce požiadavky na scelenie Východnej Európy do homogénneho ideologického bloku. Sovietsky komunizmus mal veľkú víziu budúcnosti a snažil sa zapojiť a prinútiť každého, aby prispel k budovaniu dokonalej spoločnosti.¹⁵

Socialistická ideológia vyhlasuje rovnosť všetkých ľudí a oficiálne uprednostňuje pracujúcu triedu. Dôležitým cieľom sa stáva zabezpečenie rovnoprávneho bývania. V boji za dosiahnutie rovnosti štát zrušil súkromný majetok a znárodnil mestskú pôdu. V prvých povojnových rokoch rýchlo stúpala životná úroveň; v 50. rokoch 20. storočia však už nastala stagnácia. Veľké množstvo hrubého národného produktu sa prečerpalo na priemyselné investície a zbrojenie. Tovarov, okrem základných náležitostí, bolo málo. Medzi šedým nedostatkom každodenného života a propagandistickými utopickými obrazmi živa priepasť. Propaganda pritom hlási úspech založený na programovom nadhodnotení

5 Jameson, F.: Postmodernism - The cultural logic of late capitalism, Duke University Press, Durham, 1991, str. 154 – 155.

6 Welsch, W.: Naše postmoderní moderna, Zvon, Praha, 1996, str. 96.

7 Bloch, E.: The Principle of Hope, Cambridge, MIT Press, 1986, str. 58.

8 Duncombe, S.: Thomas More: Open Utopia, Minor Composition, New York, 2012, str. 9 – 10.

9 Jameson, F.: Archaeologies of the Future: The Desire Called Utopia and Other Science Fictions, Verso, 2005, str. 76 – 77.

10 More, T.: Utopia, Cambridge, Cambridge University Press, 2002.

11 Keyt, D.: Aristotle: Politics, Books V and VI, Oxford, Oxford University Press, 1999.

12 Engels, F.: Socialism, Utopian and Scientific, Scribner, New York, 1892.

13 Harries, K.: Etická funkcia architektury, Arbor, Praha, 2011, str. 342 – 343.

14 Wells, H. G.: A Modern Utopia, Pennsylvania State University, 2004, str. 8 – 10.

15 Aman, A. Architecture and Ideology in Eastern Europe during the Stalin era. An aspect of cold war history. Cambridge: MIT Press, 1992, s. 35 – 72.

ekonomického potenciálu systému. Politika určuje pravidlá pre všetko, od spoločenského života až po vedu, umenie a architektúru.¹⁶

Jeden z najznámejších obrazov z obdobia socializmu sa nazýva *Podaj mi tehu!*, namalovaný v roku 1950 Aleksandrom Kobzdejom (1920 – 1972). Na obraze môžeme vidieť troch mužov pracujúcich na stavenisku. Obraz predstavuje dôležitosť ideí budovania, a to nielen fyzického, ale aj politického. Socialistický model budovania a bývania bol neoddeliteľnou súčasťou socialistického modelu hospodárskeho a politického rozvoja.

Architekti zastupujú nový sociálny systém, ktorého cieľom je „budovať socializmus“. Architektúra bola integrovaná do kontextu súvisiaceho so záujmom triedy, päťročným plánom a bojom proti buržoáznej ideológii a dekadentnému umeniu západného imperializmu. Produkcia bytov bola dôležitá nielen v praktickom zmysle, aby zabezpečila obyvateľom, ktorí prišli z vidieka do mesta za prácou v továrňach bývanie, ale aj ideologicky. Vystala dôležitá otázka: koľko stavať a v akom štandarde?

Ruská ideálna komunitná jednotka – známa ako mikrorayon – mohla byť kombinovaná do väčších sídlisk, ktoré obsahovali ďalšie komunitné služby ako detské ihriská, knižnice, nemocnice, obchody a zariadenia na voľný čas. Bytové sídla boli zvyčajne umiestnené na periférii miest ako neoddeliteľná súčasť programov štátnej modernizácie v rámci plánovania. Formálne sa panelové bloky zhodujú s predvojnovou modernistickou estetikou. Bohužiaľ, vzhľadom na centralizovanú povahu urbanistického plánovania sa nevenovala pozornosť miestnemu kontextu a kultúre. Najdôležitejšou vecou bola industrializácia, pričom prefabrikovaná panelová konštrukcia bola postavená na efektívnom, racionálnom a systematickom spôsobe ubytovania masovej populácie. Bol to nový priestor pre nový životný štýl, ktorého cieľom bolo eliminovať spoločenské a priestorové rozdiely ako fyzické sprítomnenie komunistickej utópie.¹⁷

Napriek tomu, že si paneláky právom spájame so socialistickou minulosťou, prefabrikácia a moderný urbanizmus sa zrodili na začiatku dvadsiateho storočia v slobodných spoločnostiach krajín západnej Európy a sú obrazom utopického premýšľania o budúcnosti. Architekti sa nimi snažili vyriešiť existenčné otázky moderného mesta a nedostatku priestorov na bývanie. Idealistické predstavy sa však v autoritatívnych režimoch zdeformovali najmä tým, že bola prekročená kvantitatívna miera únosná pre mestá a ich obyvateľov.¹⁸ Viac než polovica obyvateľov Slovenska žije na sídliskách, v hlavnom meste je to okolo osemdesiat percent. Väčšina prefabrikovanej masovej výstavby pochádza z druhej polovice minulého storočia, výrazné pribrzdzenie priniesla zmena režimu v roku 1989. Paneláková kultúra je dodnes

prirodzenou súčasťou obrazu slovenských miest pričom vyvstáva otázka ako s týmto urbanistickým dedičstvom nakladať.

Napriek tomu, že dvadsiate storočie ponúklo niekoľko negatívnych príkladov realizácie utopických myšlienok totalitnými zariadeniami, nemali by sme smerom k utópii rezignovať, ale byť ostražití k jej totálnemu či totalitnému prevedeniu do skutočnosti. Kreativita a utopické vízie sú vzájomne neoddeliteľné a ich integrácia je esenciálna pre progres civilizácie. Určitým spôsobom si možno myslieť, že utopický impulz je prítomný v celej umeleckej tvorbe, prinajmenšom v zmysle umenia, ktoré sa snaží spraviť svet lepším. Ako hovorí Theodor Adorno (1903 – 1969): „umelecké diela, dokonca aj tie literárne, poukazujú na prax, z ktorej sa vymedzujú: vytvorenie spravodlivého života.“¹⁹

Robí to však celé umenie utopickým? Ašpirácia umenia urobiť svet lepším by mohlo navádzať k takémuto vyjadreniu avšak význam slova utopický je prinajmenšom kontroverzný. Čo teda robí umenie utopickým? Je ťažké identifikovať jednotnú estetickú stratégiu utopického umenia, môžeme však nájsť preň určité spoločné znaky ako použitie architektonických modelov (Constant Nieuwenhuys, Dan Graham, Bodys Isek Kingelez, Nils Norman), písanie manifestov (Guy Debord, Joseph Beuys, Liam Gillick), referencie k dizajnu a technológiám (Mark Titchner, Pil and Galia Kollektiv, Goshka Macuga), malé privátne alebo veľké spoločenské akcie (Joseph Beuys, Agnes Denes, Antony Gormley, Jeremy Deller, Rirkrit Tiravanija). Možno povedať, že to, čo robí umenie utopickým je napätie medzi kritikou súčasnosti a hľadanie riešení v budúcnosti, či obracanie sa do minulosti, ako popisuje vo svojej poslednej knihe *Retrotópia*, 2017 Zygmunt Bauman (1925 – 2017) „nostalgia za budúcnosťou aká nebola“.²⁰ Toto projektovanie možných svetov, idúce za existujúce podmienky, kladie otázky o tom ako žijeme a ako by sme to mohli zmeniť.

Výstava **Utopus ČSR + Čas pre nové utópie (?)** reaguje na výročie 100 rokov od založenia Československa – reflektuje našu spoločnú minulosť a zároveň stavia otázky smerom do budúcnosti, nielen lokálnej, ale aj globálnej. Výber autorov poukazuje na vzájomnú prepojenosť českej a slovenskej umeleckej scény, kde viacerí z autorov aktívne pôsobia v oboch krajinách. Projekt reflektuje predstavu utopického mesta nedávnej socialistickej minulosti s fokusom na lokálnu architektúru panelových sídlisk, v konfrontácii s novými ideami o ideálnom meste a spoločnosti prostredníctvom maľby, objektu, inštalácie a videa. Reaguje tak na ideu utópie a na otázky týkajúce sa potreby nových utópií. Predstavuje tvorbu siedmich českých a slovenských umelcov staršej a mladej generácie, jedného ukrajinského a jedného anglického

16 Aman, A. *Architecture and Ideology in Eastern Europe during the Stalin era. An aspect of cold war history*. Cambridge: MIT Press, 1992, s. 28 – 82.

17 Daou, D., Huppatz, D., Quoc Phuong, D. *Unbounded: On the Interior and Interiority*. Cambridge Scholars Publishing, 2015, s. 17 – 20.

18 Garaj, P. Najlepšie sídlisko? To, čo nepostavili. Rozhovor s Henrietou Moravčíkovou o panelákovom dedičstve na Slovensku. <https://www.etrend.sk/ekonomika/najlepsie-sidlisko-to-co-nepostavili-2.html>

19 Idem, str. 35 – 54.

20 Leach, P.: *On Adorno's Aesthetics of the Ugly, Adorno and the Need in Thinking: New Critical Essays*, Ed. Donald A. Burke et al., University of Toronto Press, 2007, str. 263 – 277.

umelca, u ktorých sa utópia vyskytuje ako impulz, kriticky prehodnotený koncept alebo ako viac či menej konkrétna vízia. Výber česko-slovenských umelcov odkazuje na našu spoločnú minulosť previazanú so socialistickými utópiami, kým práca ukrajinského umelca pôsobiaceho dlhodobo v Moskve a anglického umelca nezaťaženého socialistickou minulosťou ponúka priestor na konfrontáciu. Výstava pozostáva z dvoch častí, v jednej sú reflektované veľké utopické idey zo socialistickej minulosti, kým v druhej sú naznačené nové, malé utópie, projektujúce eventuálnu budúcnosť.

Výstavu vizuálne otvára symbol komunistického režimu, kosák a kladivo, v prevedení mladého anglického umelca **Bob Bicknell-Knight** (*1996), ktorý tento utopický symbol jednoty pracujúcich premieňa na znak digitalizovaného sveta. Digitálne médiá sú dnes to, čo nás spája a čo sa zároveň stáva novým režimom totálnej, či totalitnej kontroly.

Oto Hudec (*1981) reaguje na tému budovania a propagandy cez archívne fotografie z doby socializmu, kombinované do dvojíc s prírodovednými zobrazeniami zo života včely medonosnej, ktoré trefne poukazujú na podobnosti fungovania včelieho spoločenstva a politicky organizovanej ľudskej spoločnosti. Včela, v minulosti využívaná propagandou ako symbol výstavby novej budúcnosti, dnes upozorňuje na naliehavé ekologické otázky. Inštaláciu dopĺňa objekt funkčného včelieho úľa v podobe paneláku.

Martin Kochan (*1981) dlhodobo reflektuje tému panelákových sídlisk v diferentných médiách. Na výstave je zastúpený sériou digitálnych tlačí, ktoré svojou vizualitou odkazujú na suprematistické kompozície, avšak v skutočnosti sú to fotografické výrezy zateplených obytných blokov. Autor tak ironicky reaguje na novú estetiku spojenú s fenoménom zateplovania, ktoré so sebou prináša markantnú farebnú zmenu prostredia a v istom zmysle sa dá považovať za odpoveď na dystópiu socialistickou minulosťou.

Dielo **Jiřího Černického** (*1966) je reprezentované zväčšenými utopickými nákresemi, ktoré svojou estetikou zámerne pripomínajú kresby vynálezcov 18. storočia. Na jednej strane sú utopické, nakoľko sú ťažko zrealizovateľné, na druhej strane sú dystopické vo vzťahu k minulej socialistickej utópii. Projekt formálne odkazuje k dielam ruskej avantgardy, avšak poukazuje na politický útlak a stratu slobody, pripomína obeť minulého režimu a zároveň tiež kritizuje súčasnú ruskú politiku.

Vlad Yurashko (*1970), ukrajinský umelec dlhodobo pôsobiaci v Moskve a momentálne žijúci na Slovensku, sa vo svojej inštalácii vracia k Malevičovým architektonom, ktoré sa v jeho poňatí stávajú zároveň rkvami minulého režimu, ako aj raketami smerujúcimi do budúcnosti. Súčasťou inštalácie je utopický *Manifest*, v ktorom umelec rozvíja otázky o potrebe a premenách umeleckého prežívania v období technickej vyspelosti.

S citáciou ruskej avantgardy sa opätovne stretávame u **Jana Pfeiffera** (*1984). Kresby, ktoré odkazujú k utopickým nezrealizovaným architektúram nám okrem iného pripomenú vežu Vladimíra Tatlina, *Projekt monumentu Tretej Internacionály*. Inštalácia pozostávajúca z objektu a videa sa odohráva medzi minulosťou a budúcnosťou, otvára otázky sociálneho správania sa a urbánneho projektovania, modeluje priestor možných ideí na rozhraní myšleného a realizovateľného.

Ideou ako utópiou sa vo svojom diele taktiež zaoberá **Katarína Hládeková** (*1984). Na výstave sa predstavuje dvoma videami, ktoré sú formuláciou ideálu. Zavedie nás do romantickej pracovne filozofa s nadrozmernou hodinou, ktorá ide zároveň dopredu a dozadu vytvárajúc bezčasovosť medzi utópiou a retrotópiou. Dvojitá projekcia nadrozmernej knižnice ako symbolu nekonečného poznania odkazuje na možnosť kritickej reflexie minulosti a kreatívnej projekcie budúcnosti.

Pre **Luciu Mičkovú** (*1986) je utópia témou, ku ktorej sa neustále vracia. Zaoberá sa architektúrou a duchovným rozmerom bývania v prepojení na nové mýty. Vo svojej inštalácii, ktorá je poetickou variáciou kozmicko-vedeckej fantázie s ekologickým podtónom, kombinuje malby odkazujúce na vesmírnu budúcnosť s papierom, aby preklenula mentálny priestor medzi minulým a budúcim vo forme organickej architektúry oživenej náhodným pohybom.

Kozmický priestor budúcnosti je mimoriadne príťažlivý aj pre **Evu Tkáčikovou** (*1974). Vo svojom diele sa oblúkom vracia k utópii ako predstave nebeského Jeruzalema, prestupuje politicko-spoločenské a spirituálne vízie. Do jej diela vstúpime ako do vesmírnej kaplnky prorokov 21. storočia, kde sa kresťanská tradícia mieša s populárno-vedeckou fikciou a ideológiou otvorenej a tolerantnej spirituality novej, lepšej spoločnosti.

Z inštalácie v galérii / From installation in the gallery, foto © O. Ondráš

Utopia, a controversial concept, flowing from an ideal society through architecture of a perfect city up to dystopia of general decline, is based on the idea of a “non-existent place”. It essentially expresses dissatisfaction with current situation and proposes a new model of functioning of society, remaining on theoretical level, as a rule. The experience of putting it into practice proves its weak, time-bound vitality, as it does not take into account many aspects of real life, yet it has its meaning in the experiment as such.

OLD AND NEW UTOPIAS IN THE POSTMODERN SITUATION

–
Mgr. art.
Katarína Balúnová
~
author and curator
of the project

1 Lyotard, J. F.: O postmodernismu. Postmoderno vysvětlované dětem. Postmoderní situace, Filozofický ústav AV ČR, Praha, 1993, str. 20.

2 Welsch, W.: Naše postmoderní moderna, Zvon, Praha, 1996, str. 10 – 13.

3 Lyotard J. F.: O postmodernismu. Postmoderno vysvětlované dětem. Postmoderní situace, Filozofický ústav AV ČR, Praha, 1993, str. 23.

4 Musil, R.: The man without qualities, Picador, London, 2011, str. 464.

What seems to be typical for this century is the increase in the complexity and controversy in majority of life spheres. There was created a new stage as a remnant of the explosion of manifoldness, the diversity has been mutually mixed, different concepts and claims are permeating each other. We live in a world where reality is so destabilized, that it does not provide a basis for straight-line experience but some suggestions to explore and experiment.¹

The post-modernism can be understood as a state of radical plurality. This aspect, as a basic condition of a society, becomes a recognized reality, whereby it is inseparable from a true democracy. It penetrates to plenty of new horizons, causing the diversity of situation contexts, it determines the diversity of fundamentals on which we move. In the postmodernism, the highest competence is a diversity of thinking, attitudes of living and behaviour patterns. The theme of the freedom of thought and action is yet essential. Wolfgang Welsch (1946) divides the postmodernism to the so called landless and to the precise one. The landless postmodernism is an exotic cocktail of irrationality, where there are collided the libido and economics, esoteric and simulation. The postmodernism of precision is committed to true plurality that it develops. Instead of substitution of chaos for diversity it focuses and points to.²

Postmodernism rejects modernity, which has attracted the attention at absolute truths and great ideas and was seen as a social utopia or as a social revolution. A fundamental disbandment with one utopic model and the transition to a multiplicity of experiments is characteristic for the whole art scene. The phenomenon of hybridization, some surprising combinations of styles and an interest in unexpected twists are typical from the music, through the fine arts and literature up to theatre and film.

Jean-François Lyotard (1924 – 1998) talks about the transition to the postmodernism as about the needed shock of faith and the discovery of a small factuality of reality in order to invent some new realities, while he connects the “little credibility” with Nietzsche’s nihilism³. The leadership project of modernism is reflected also by Robert Musil (1880 – 1942) while he combines the modernization with the smouldering, the progress with the decline and universal order with the deadly stiffness. The main problem of the modernism is according to him totalitarianization. “What is foremost a beautiful dream about our fulfilled wishes becomes in its totalitarianization a nightmare.”⁴

The end of modernism otherwise means the end of the great utopias, however we certainly should not deny the postmodernism its visionary character. Postmodernism in its nature does not recognize the extremised ideas of one salvation; however it ad-

vocates the utopia of diversity. Also Fredric Jameson (1934) in his work *Postmodernism - The cultural logic of late capitalism*, 1991 deals, inter alia, with the specific problems of utopia in relation to the postmodernism. According to the conventional view, the postmodernism means the end of ideology because it is inconsistent with post-industrial society. Since the 1960s the ideology as the utopia has been associated with Marxism and socialism and their effort to establish a totalitarian society. In spite of this negation we can watch the return of the utopia to the scene even though rather in some micro-political or social streams such as race, ethnicity, gender, and ecology.⁵ Wolfgang Welsch in his work *Our postmodern modernism* writes about the utopia of the today's multilateralism, that exceeds and corrects the old utopias - the ideas of one salvation. These extremised imaginings, which, in their implementation proved to be the programs of unhappiness, should not be a reason for the resignation towards the utopia, but a correction of its discernable error, of the totalization of a particular.⁶ Theories of utopian promises, as assumptions for social change, are still alive. In the work *The Principle of Hope*, 1954 Ernst Bloch (1885 - 1977) describes how a utopian thinking has contributed to the development of society.⁷ He makes a distinction between abstract and concrete utopia based on their feasibility.

We live in the times with no alternatives, at "the end of history". The current system dominates not because people agree with it, but because they are convinced that there are no alternatives. These are offered by the utopia, the vision of a non-existent world yet, which is different and better than the world in which we live now, whereby it determines the objectives which are to be addressed to no matter how far they may seem.⁸ The issue is how to differentiate a radical change, how to skip the burden of history so as to be able to start again. It would be necessary to break the period of postmodernism through all forms of our existence (space, work, shopping, buildings or parking lots) and let them confess their own true identity.⁹

The city is a space, which defines and simultaneously creates change, while the designing of ideal cities evokes a vision of an ideal society. City of the future assumes an increase in population, the rapid development of technologies, or the need for a modern nomadism. Considering the ecological crisis there are becoming more emphasised environmental aspects of the city towards the sustainability of development. Other theories are concerned with the significant expansion of cities absorbing the surrounding landscape, what grows up to some images of the disaster, with tragic consequences for civilization, as a reciprocal pole to the utopia, i.e. the dystopia.

One of the cornerstones of the concept of Utopia is a work by Thomas More (1478 – 1535), who defined it as a “good site” and at the same time as a “non-site” in 1516.¹⁰ The issue of the utopia, however, had existed already since the times of Aristotle (384 – 322 BC), who had objections to the Platonic idea of the ideal society as a false and insufficient model for the construction of a political theory.¹¹ According to the Aristotelian view, only critical assessment of the existing social and political facts could improve the society.¹² As the prototype of a utopian city, we can also consider the idea of the heavenly Jerusalem.

“A garden vision of paradise is complemented by the geometric and urban vision of paradise, not only of a reacquired, but raised one, the vision of a dream city into which people reflect their hopes for a better living on Earth... The thought of this transformation of the Earth to the Heavens – the thought usually mixed with the concept of the abundant shelter and food, with the abolition of property privileges and self-centrality and also with the return to the relieved sexuality unburdened with the primeval sin, that Adam and Eve enjoyed in paradise – persecuted Christianity from the beginnings to the present.”¹³

Herbert George Wells (1866 – 1946) summarizes the usual old and new utopian speculations: Plato’s Republic, Utopia of Thomas More, Howells’ Altruria, Bellamy’s Boston, Comte’s Great West Republic, Hertzke’s Freeland, Cabet’s Icaria, or Sun City by Campanella, are full of symmetrical buildings among which there moves the amount of healthy, happy, well dressed people, however without any specific differences. New utopia, however, must be kinetic, not static, it must reflect not an immutable state, but the status flexibly adapting to new influences.¹⁴

Soviet socialism bears some similar features with the utopic states – building of new cities that are similar to each other, commitment more important than freedom, absolute obedience to the system and its incommunicativeness against some external influences. The iron curtain has an important role – to protect against invaders and simultaneously to maintain own population imprisoned inside. The tightly guarded border with observation towers and armed guards was an instrument and a symbol of the severance of Eastern Europe from the West one. Since 1949, we can see some increasing demands on the integration of Eastern Europe to a homogeneous ideological bloc. Soviet communism had a great vision of the future and tried both forced everyone to get involved and to contribute to building a perfect society.¹⁵

Socialist ideology purports the equality of all people and officially favours the working class. An important objective becomes ensuring equal housing. In the struggle for the

5 Jameson, F.: Postmodernism - The cultural logic of late capitalism, Duke University Press, Durham, 1991, str. 154 – 155.

6 Welsch, W.: Naše postmoderní moderna, Zvon, Praha, 1996, str. 96.

7 Bloch, E.: The Principle of Hope, Cambridge, MIT Press, 1986, str. 58.

8 Duncombe, S.: Thomas More: Open Utopia, Minor Composition, New York, 2012, str. 9 – 10.

9 Jameson, F.: Archaeologies of the Future: The Desire Called Utopia and Other Science Fictions, Verso, 2005, str. 76 – 77.

10 More, T.: Utopia, Cambridge, Cambridge University Press, 2002.

11 Keyt, D.: Aristotle: Politics, Books V and VI, Oxford, Oxford University Press, 1999.

12 Engels, F.: Socialism, Utopian and Scientific, Scribner, New York, 1892.

13 Harries, K.: Etická funkce architektury, Arbor, Praha, 2011, str. 342 – 343.

14 Wells, H. G.: A Modern Utopia, Pennsylvania State University, 2004, str. 8 – 10.

15 Aman, A. Architecture and Ideology in Eastern Europe during the Stalin era. An aspect of cold war history. Cambridge: MIT Press, 1992, s. 35 – 72.

achievement of equality, the state abolished private property and nationalized urban land. In the early post-war years, the living standard was quickly rising; in the 50s years of 20th century, however, already a stagnation has set in. A large amount of the gross national product was overdrawn for industrial investments and armaments. Goods, besides the basic requirements, were little. Between a grey lack of daily life and propagandistic utopic images there yawns a gap. The propaganda nevertheless reports success based on the programmatic overestimated economic potential of the system. The policy defines the rules for everything, from social life to science, art, and architecture.¹⁶

One of the most famous paintings from the era of socialism is called *Give me a brick!*, painted in the year 1950 by Aleksander Kobzdej (1920 – 1972). In the picture we can see three men working at a construction site. The image represents the importance of the idea of constructing, and that not only of the physical, but also of the political one. Socialist model of building and housing has been an integral part of the socialist model of economic and political development.

Architects represent a new welfare system, whose purpose is to “build socialism”. The architecture was integrated into the context associated with the interests of the class, the five-year plan and the struggle against bourgeois ideology and decadent art of Western imperialism. The production of flats was important not only in the practical meaning to ensure residents, who came from the countryside to the cities to work in factories, housing, but also in the ideological one. There has raised an important question: how much to build and in what standard?

The Russian ideal community unit – known as micro-rayon – could be combined into larger housing estates, which include other community-based services such as children’s playgrounds, libraries, hospitals, shops and leisure facilities. Blocks of flats settlements were usually located on the periphery of cities as an integral part of the state modernisation programmes in the framework of planning. Formally, the prefabricated blocks match with the pre-war modernist aesthetic. Unfortunately, due to the centralized nature of urban planning the local context and culture were ignored. The most important thing was the industrialization; while the prefabricated panel construction was built on the effective, rational and systematic way of accommodation of the mass population. It was a new space for a new lifestyle, the aim of which was to eliminate the social and spatial differences as some physical retrieval of the communist utopia.¹⁷

Despite the fact that we associate the prefabricated panel blocks of flats with the socialist past, the prefabrication and modern urbanism were born at the beginning of the twentieth

century in the free societies of the countries in Western Europe and they are an image of utopian thinking about the future. Architects were trying with them to solve the existential issues of a modern city and a lack of space for the dwelling. Idealist notions, however, in authoritarian regimes, were warped namely with the fact that the quantitative measure tolerable for cities and their residents was exceeded.¹⁸ More than a half of the inhabitants of Slovakia is living in housing estates, in the capital city it is around eighty per cent. Most of the prefabricated mass construction comes from the second half of the last century; major slow-down was brought with a change of regime in 1989. Block of flats culture is still a natural part of the image of Slovakian towns while still the question arises how to handle with this urbanism heritage.

Despite the fact that the twentieth century has offered several negative examples of implementation of utopian ideas by totalitarian establishments, we should not resign towards utopia, but be alert to its absolute or totalitarian performance into reality. Creativity and utopian visions are mutually inseparable and their integration is essential for the progress of civilization. In a certain way, you might think that the utopian impulse is present throughout the whole artistic creation, at least in the sense of art that tries to make the world better. As Theodor Adorno (1903 – 1969) says: “works of art, even the literature ones, point to the practice they are delimitating from: the creation of a fair life.”¹⁹

However, does this the whole art to be of utopian one? Aspiration of the arts to make the world better could instigate to such expression, but the meaning of the word utopian, however, is the least controversial. What, then, makes the art utopian? It is difficult to identify an unanimous aesthetic strategy of utopian art, but we can find for it some certain common features such as the use of architectural models (Constant Nieuwenhuys, Dan Graham, Bodys Isek Kingelez, Nils Norman), writing manifestos (Guy Debord, Joseph Beuys, Liam Gillick), a reference to the design and technologies (Mark Titchner, Pil and Galia Kollektiv, Goshka Macuga), small private or large social events (Joseph Beuys, Agnes Denes, Antony Gormley, Jeremy Deller, Rirkrit Tiravanija). It can be said that what makes the art to be utopian is the tension between the criticism of the present, and the search for solutions in the future, or reference to the past, as describes in his latest book, *Retrotopia*, 2017, Zygmunt Bauman (1925 – 2017) “nostalgia for the future that was not.”²⁰ This design of possible worlds, going beyond the existing conditions, raises questions about how we live and how we could change it.

16 Aman, A. Architecture and Ideology in Eastern Europe during the Stalin era. An aspect of cold war history. Cambridge: MIT Press, 1992, s. 28 – 82.

17 Daou, D., Huppatz, D., Quoc Phuong, D. Unbounded: On the Interior and Interiority. Cambridge Scholars Publishing, 2015, s. 17 – 20.

18 Garaj, P. Najlepšie sídlisko? To, čo nepostavili. Rozhovor s Henrietou Moravčíkovou o panelákovom dedičstve na Slovensku. <https://www.etrend.sk/ekonomika/najlepsie-sidlisko-to-co-nepostavili-2.html>

19 Idem, str. 35 – 54.

20 Leach, P.: On Adorno's Aesthetics of the Ugly, Adorno and the Need in Thinking: New Critical Essays, Ed. Donald A. Burke et al., University of Toronto Press, 2007, str. 263 – 277.

The exhibition of the **Utopus ČSR + Time for new utopias (?)** responds to the 100th anniversary of founding of Czechoslovakia - it reflects our common past and at the same time puts some questions towards the future, not only the local but also the global one. The selection of the authors points on the interconnectedness of the Czech and Slovak art scene, where several authors are active in both countries. The project reflects the idea of utopian city of the recent socialist past with a focus on the local architecture of prefabricated housing estates, in a confrontation with new ideas about the ideal city and society through paintings, object, installation, and video. It responds to the idea of utopia and questions about the need for new utopias. It represents the creation of seven Czech and Slovak artists of earlier and the young generation, one Ukrainian and one English artist, at which the utopia occurs as an impetus, a critically reviewed concept or as a more or less specific vision. Selection of Czech-Slovak artists refers to our collective past that is bound with the socialist utopias, while the work of the Ukrainian artist working long term in Moscow and the English artist unburdened with the socialist past, offers a space for the confrontation. The exhibition consists of two parts, in the first one there are reflected some great utopian ideas of the socialist past, while in the second one there are indicated some new, small utopias, designing possible future.

The exhibition is visually opened with the symbol of the communist regime, the sickle and hammer, in a realization of a young English artist **Bob Bicknell-Knight** (*1996), which this utopian symbol of the unity of the workers turns to the attribute of the digitised world. Digital media are today what unites us and what is simultaneously becoming the new regime of total or totalitarian control.

Oto Hudec (*1981) responds to the topic of building and propaganda through archival photos from the times of socialism combined into pairs with natural science views of honeybee's life, which well-taken point to similarities of functioning of the honeybee community and politically organized human society. Bee, in the past used by propaganda as a symbol of the construction of a new future, today draws attention to the urgent environmental issues. The installation is complemented with an object of function beehive in the form of prefabricated block of flats.

Martin Kochan (*1981) reflects on the long term basis the theme of the prefab housing estates in different media. He is represented in the exhibition with a series of digital prints that refer

to supremacy compositions in their visuals but in fact they are photographic cut-outs of heat-insulated residential blocks. The author thus ironically reacts to a new aesthetic associated with the phenomenon of heat insulation cladding, which brings with it a notable colour change of environment, and in a sense it can be considered as a response to the dystopia of the socialist past.

The work of **Jiří Černický** (*1966) is represented by the larger utopic drawings that with their aesthetic, intentionally reminiscent of the drawings of inventors of the 18th century. On the one hand, they are utopian, since they are difficult to realize, on the other hand, they are dystopian in relation to past socialist utopia. The project formally refers to the Russian avant-garde works; however, it points to the political oppression and the loss of freedom, reminds the victims of the past regime and at the same time also criticizes the current Russian policy.

Vlad Yurashko (*1970), a Ukrainian artist who has long been living in Moscow and is currently living in Slovakia, returns in his installation to Malevič's architectons, that in his concept becomes some coffins of the previous regime as well as at the same time the future oriented missile rockets. Part of the installation is a utopian *Manifesto*, in which the artist develops the questions about the need and transformations of artistic survival in the period of technical advancement.

With the quote of the Russian avant-garde, we meet again at **Jan Pfeiffer** (*1984). Drawings that refer to utopian non-implemented architectures remind us, inter alia, the tower of Vladimír Tatlin, *Project of the Third Internationale monument*. The installation consists of an object and the video and takes place between the past and the future, opens up some questions of social behaviour and urban design, models the space of possible ideas at the virtual and workable interface.

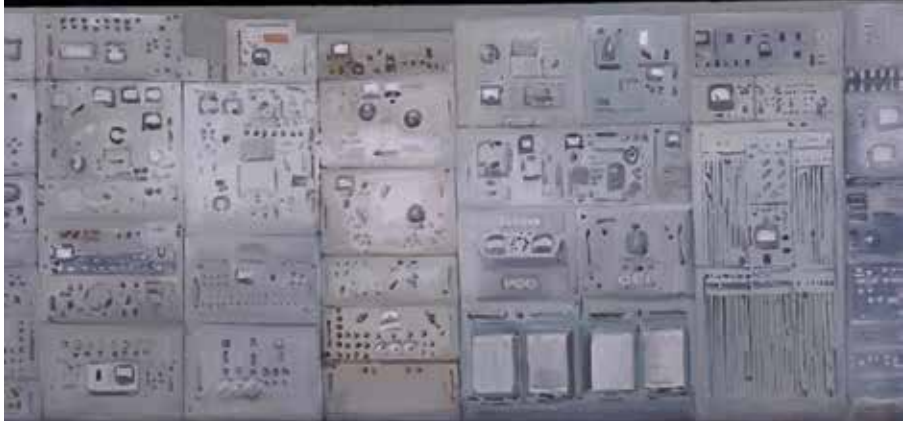
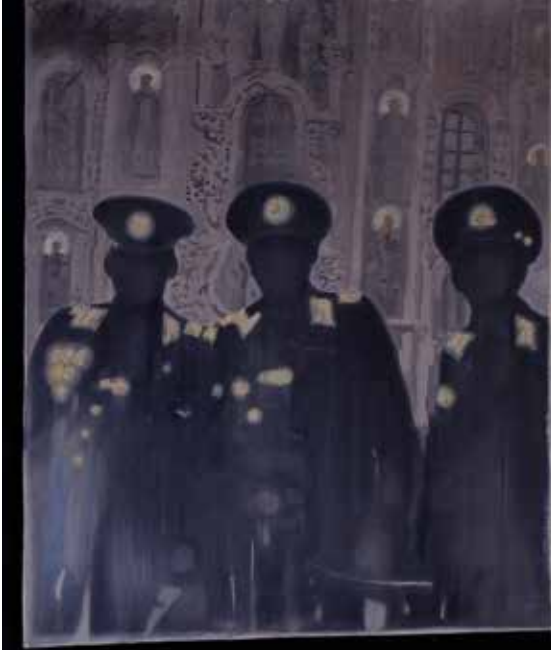
Katarína Hládeková (*1984) also deals with the idea as utopia in her work. In the exhibition she presents two videos that are a formulation of the ideal. She introduces us to a romantic study of the philosopher with abnormal clock, that goes forward and backward making at the same time a non-temporality between utopia and retrotopy. The double projection of oversized library as a symbol of the infinite knowledge refers to the possibility of critical reflection of the past and creative projection of the future.

For **Lucie Mičíková** (*1986) utopia is the theme to which she is constantly returning. She deals with architecture and the spiritual dimension of dwelling in connection with new myths. In her installation, that is a poetic variation of cosmic-scientific fantasy with ecologic sub-tone, she combines paintings referring to the space future with paper to bridge the mental space between the past and the future in the form of organic architecture animated with a random movement.

Cosmic space of future is especially attractive for **Eva Tkáčiková** (*1974). In her work she arc returns to utopia as the prospect of the heavenly Jerusalem, transcends political-social and spiritual visions. We enter her work as the space chapel of the 21st century prophets, where Christian tradition blends with the popular-science fiction and the ideology of open and tolerant spirituality of a new, better society.

>

Vlad Yurashko: Parade of Machines;
2010; olej na plátne / oil on canvas;
200 x 105 cm

MEDZI
STARÝMI
A NOVÝMI
UTÓPIAMI
—

AMONG
THE OLD
AND NEW
UTOPIAS

Napriek tomu, že dvadsiate storočie ponúklo niekoľko negatívnych príkladov realizácie utopických myšlienok totalitnými zriadeniami, nemali by sme smerom k utópii rezignovať, ale byť ostražití k jej totálnemu či totalitnému prevedeniu do skutočnosti.

—

Even though the twentieth century has offered several negative examples of the implementation of utopian ideas by totalitarian establishments, we should not resign to the utopia but be vigilant to its total or totalitarian transfer to reality.

„Utópia sa zdá byť oveľa dosiahnuteľnejšia, než sme si mysleli. Musíme si však položiť znepokojujúcu otázku: ako zabrániť utópiám, aby sa stali realitou? Utópie sú možné. Život inklinuje k uskutočneniu utópií. Možno príde nové storočie, storočie, v ktorom intelektuáli a privilegovaní budú snívať o tom ako eliminovať utópie a vrátiť sa späť k neutopickej spoločnosti, menej dokonalej, ale slobodnejšej.“

– Nicholas Berdiaeff

„Utopias seem to be much more achievable than we formerly believed them to be. Now we find ourselves presented with another alarming question: how do we prevent utopias from coming into existence? Utopias are possible. Life tends towards the formation of utopias. Perhaps a new century will begin, a century in which intellectuals and the privileged will dream of ways to eliminate utopias and return to a non-utopic society less perfect and more free.“

– Nicholas Berdiaeff

BOB BICKNELL- -KNIGHT *1996

O tvorbe

Podľa autora majú dnes mnohé mestá tekutú kvalitu, sú preplnené elektronickými signálmi ako nosičmi odlišných myšlienok a dát. Obývané oblasti sa obvykle označujú ako „urbanizované“, kde však príbytky majú za cieľ skôr skrývať ich obyvateľov ako vytvárať jednotky v rámci komunity. Čím viac sa izolujeme od svojho bezprostredného okolia, tým viac lipneme na monitoroch počítačov, ktoré nám poskytujú globálne vzdialenosti. Závažnosť aktuálnej situácie sa pre umelca stáva východiskovým bodom výskumu možného vývoja v oblasti utopickej, či dystopickej budúcnosti nového človeka poznačeného technologickým progresom.

Z výstavy: o diele

Solidarity je dielo, ktoré pracuje so symbolom komunistického režimu, kosák a kladivo, ktorý je však vo verzii anglického umelca vyskladaný z kariet SIM, čo odkazuje na súčasnú digitalizáciu. Digitálna kultúra, rovnako ako komunizmus, nám ponúka utopickú predstavu o platforme kde sme si všetci rovní, v skutočnosti je to však aj nástroj kontroly a manipulácie.

V diele *There are already 35 server farms on Mars. It is the perfect temperature* pracuje so zábermi získanými z voľných internetových portálov a načrtáva futuristickú budúcnosť čoraz viac digitalizovaného sveta. Naše fyzické telá sa prelínajú s virtuálnym svetom, ktorý môže byť rovnako nebezpečný a násilný ako ten reálny.

O autorovi

Narodený v r. 1996 v Suffolku vo Veľkej Británii. Mladý anglický umelec pracuje v oblasti inštalácie, objektu, videa, internetového umenia a digitálnych médií. Nosnou témou je preňho reflexia a kritika súčasnej kapitalistickej kultúry, poznačenej online a offline sledovaním a automatizáciou každodenného života. Technika zásadným spôsobom mení spoločnosť a jej fungovanie, vzťahy a komunikáciu. Realita je zamiešaná s virtuálnou realitou, narastá dôležitosť on-line komunít a paralelného virtuálneho sveta.

About the artwork

According to the author, many cities have today fluid quality; they are crammed with electronic signals as some carriers of distinct ideas and data. Occupied areas are commonly referred to as "urbanized", but where the dwellings are intended rather to hide their people than to create some units in the scope of community. The more we isolate ourselves from our immediate surroundings, the more we stick on the screens of computers that provide us global distances. The gravity of the current situation becomes for the artist the starting point for research of the possible development in the sphere of a utopian future, or dystopia future of the new human marked with technological advance.

From the exhibition: about the work

Solidarity is a work of art, which is symbol of the communist regime, the sickle and the hammer, which is, however, in a version of the English artist, stacked together of SIM cards, which refers to the current digitalization. Digital culture, as well as communism, offers us a utopian vision of the platform where we are all equal, in fact it is also a tool of control and manipulation.

In the artwork *There are already 35 server farms on Mars. It is the perfect temperature* he works with images obtained from free internet portals and outlines futuristic future of increasingly digitized world. Our physical bodies are intertwined with a virtual world, which can be just as dangerous and violent than the real one.

About the author

Born in 1996 in Suffolk, in Great Britain. The young English artist works in the sphere of installation, object, video, internet art and digital media. The main theme for his work is a reflection and critique of contemporary capitalist culture characterised by the online and offline monitoring and automation in everyday life. The technology changes in principal way the society and its operations, relationships and communication. The reality is confused with virtual reality, there is a growing importance of online communities and the parallel virtual world.

>

Portal II; 2017; digitálna tlač na MDF doske / digital printing on MDF board; 42 x 29,7 x 20 cm; courtesy of Annka Kultys Gallery

Solidarity; 2017; kombinovaná technika
/ mixed techniques; 30 x 35 x 1,7 cm;
courtesy of Annka Kultys Gallery

Relic I; 2018; kombinovaná technika /
mixed techniques ; 50 x 20 x 20 cm;
majetok autora

Unattended Bag; 2018; kombinovaná
technika / mixed techniques;
31 x 47 x 14,5 cm; courtesy of Annka
Kultys Gallery

JIŘÍ ČERNICKÝ *1966

O tvorbe

Práca Jiřího Černického je sociálne a politicky angažovaná, kriticky komentuje zautomatizované fungovanie spoločnosti, ktorá konzumne preberá predkladané idey, negujúc aktívne premýšľanie. Autor rád prekračuje spoločenské tabu a zaužívané spôsoby myslenia, nevyhýbajúc sa ani náboženstvu. Adorácia náboženských či politických symbolov je preňho popudom na provokatívnu a zároveň hravú reflexiu. Černického diela sú často infiltrované dizajnérskou antiestetikou, prekvapivé novou nečakanou vizualitou, ktorá prevracia naruby obvyklé vnímanie a je kumuláciou viacvrstvových významov a obsahov. Často sa vracia k téme utópie ako predstavy o zlepšení sveta, vytvára extravagantné architektonické plány fiktívnej budúcnosti a zároveň sa obracia späť, aby skúmal zašlé ideológie 20. storočia s fokusom na lokálnu históriu socialistického režimu.

Z výstavy: o diele

Dielo autora je reprezentované zväčšenými utopickými nákresmi, ktoré svojou estetikou zámerne pripomínajú kresby vynálezcov 18. storočia. Na jednej strane sú utopické, nakoľko sú ťažko zrealizovateľné, na druhej strane sú dystopické vo vzťahu k minulej socialistickej utópii.

Projekt *Pamätník obetiam ruskej mafie* je pamätnou stanicou obetí sovietskeho režimu, najmä ruskej štátnej mafie. Utopickosť projektu spočíva predovšetkým v požiadavke na jeho inštaláciu na obežnú dráhu Zeme. Pamätník by mal byť medzinárodnou kozmickou stanicou viditeľnou v noci z povrchu planéty konvenčným ďalekohľadom, pričom jeho účel by mal byť čisto estetický a pamätný.

Letatín v kletke je nákras, ktorý spája lietajúci bicykel Letatlin a Tleskač, aby vytvoril stroj, ktorý umožňuje únik z totalitného režimu vlastnými silami.

O autorovi

Narodený v r. 1966 v Ústi nad Labem v Českej republike. V súčasnosti žije a tvorí v Prahe. Autor je známy svojím experimentálnym a intermediálnym prístupom k tvorbe. Pracuje sebaisto tak na poli inštalácie a videa, ako aj vizuálnej poézie a fotografie. Je víťazom Ceny Jindřicha Chalupeckého, Sorosovej ceny a Ceny Salonu v Belehrade.

<

Letatin v kletke / Letatin in a Cage;
2002, kombinovaná technika (drevo,
kov, koža) / mixed techniques (wood,
metal, leather); 250 x 500 x 700 cm;
inštalácia v galérii Rudolfinum /
installation in the Rudolfinum gallery

About the artwork

The work of Jiří Černický is socially and politically engaged, it critically comments on the automated functioning of society, which in consumer way takes the submitted ideas negating active thinking. The author likes to transcend social taboo and established ways of thinking, non-avoiding even the religion. The adoration of religious or political symbols is for him an impulse for a provoking and simultaneously playful reflection. Černický's works are often infiltrated with design anti-aesthetics, surprising with new unexpected visuality that overturns usual perception and is an accumulation of more-layered meanings and contents. He often returns to the theme of utopia as an idea of improving the world, creating extravagant architectural plans of the fictional future, and at the same time he is turning back to search the decayed ideologies of the 20th century with the focus on the local history of the socialist regime.

From the exhibition: about his work

The work of the author is represented with some enlarged utopic drawings that with their aesthetics intentionally reminiscent of the drawings of the 18th century inventors. On one hand they are utopian, because they are heavily feasible, on the other hand, they are dystopical in relation to the past socialist utopia.

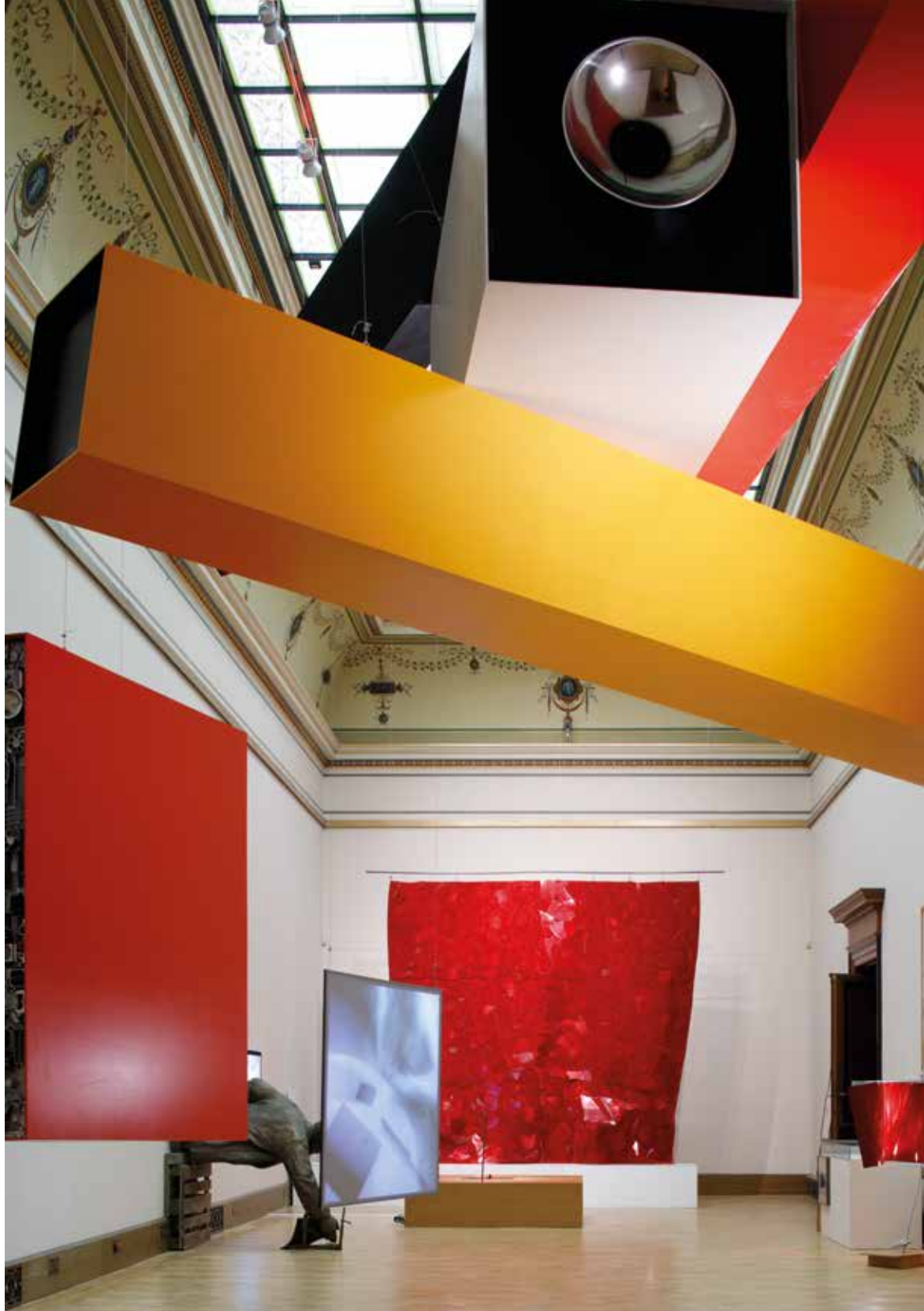
The project of *Memorial to the Russian mafia's victims* is a commemorative station of victims of the Soviet regime, in particular of the Russian state mafia. The utopianity of the project lies above all a requirement to install it on the Earth's orbit. The Memorial should be an international space station visible at night from the planet's surface with a conventional telescope while its purpose should be purely aesthetic, and memorable.

Letatín in a cage is a layout, which combines a flying bike Letatlin and Tleskač to create a machine that allows people to escape from the totalitarian regime with their own forces.

About the artist

Born in 1966 in Ústí nad Labem in Czech republic. He currently lives and works in Prague. The author is known for his experimental and intermediary approach to creation. He works confidently like in the field of installation and video as well as of visual poetry and photography. He is the winner of the Jindřich Chalupecký Price, the Soros Price and the Salon Price in Belgrade.

> Pamätník obetiam ruskej mafie /
Memorial to the Victims of the Russian
mafia, Proun Space Station; 2015–2016;
kombinovaná technika / mixed tech-
niques; variabilná veľkosť / variable size;
inštalácia v galérii Rudolfinum /
installation in the Rudolfinum gallery

START PŘONU - 2014

LIKVIDACE - MÍSTO BALKONŮ PŘÍPRAVA ZÁKLADŮ
JAKO I ZEMNÍKŮ. VYKOPÁNÍ ZE VYKOPÁVACÍ JAMAMI
PŘEDMĚT JE KOMBINOVÁNÝ, POKUD JE NEODVĚDĚL ZÁKAZNÍK
BALKONOVÝM PŘÍPRAV

ZEMNÍKOVANÍ KAPOTA PŘONU
BY MĚLA BÝT PŘEDVÍZÁNA
DŘÍVE

BYLO BY MOŽNÉ VYKOPAT BYL ŠIKMÝ ZÁMĚTKOVANÝ VYKOPÁVACÍ STŘEDISKU
PŘEDTĚM, ŽE PŘEDVÍZÁVÁNÍ BALKONŮM PŘEDTĚM ČASU, POKUD A KONSTRUKCE
BYL PŘONU "JAKO PŘEDVÍZÁVÁNÍ" STANICE NEBO MATERIÁLEM A KONSTRUKCE
JAKO DOKONČENÍ KONSTRUKCE JEDNOTNÝM KONSTRUKCE PŘEDTĚM ČASU
BYL KONSTRUKCEM KONSTRUKCE, JAKO PŘEDVÍZÁVÁNÍ Z KONSTRUKCE DOKONČENÍ, AŽ
I KONSTRUKCE JAKOBY TAK MŮŽE VYKOPÁVACÍ KONSTRUKCE Z KONSTRUKCE
KONSTRUKCE. PŘONU JAKO KONSTRUKCE KONSTRUKCE VYKOPÁVACÍ KONSTRUKCE
KONSTRUKCEM KONSTRUKCE KONSTRUKCE KONSTRUKCE

KONSTRUKCE JAKOBY TAK MŮŽE VYKOPÁVACÍ KONSTRUKCE
KONSTRUKCE KONSTRUKCE. JAKOBY VYKOPÁVACÍ KONSTRUKCE
BYL BYL KONSTRUKCEM Z KONSTRUKCE KONSTRUKCE KONSTRUKCE
TAKOBY KONSTRUKCE KONSTRUKCE KONSTRUKCE

PŘONU BY MĚLA BÝT PŘEDVÍZÁNA
DŘÍVE KONSTRUKCE KONSTRUKCE
BYL KONSTRUKCEM KONSTRUKCE
KONSTRUKCE KONSTRUKCE KONSTRUKCE
KONSTRUKCE KONSTRUKCE KONSTRUKCE
KONSTRUKCE KONSTRUKCE KONSTRUKCE
KONSTRUKCE KONSTRUKCE KONSTRUKCE
KONSTRUKCE KONSTRUKCE KONSTRUKCE

KONSTRUKCE
KONSTRUKCE
KONSTRUKCE

START
PŘONU

<

Start of the Proun; 2014; kresba, digitální tisk / drawing, digital printing; variabilní velikost / variable size

>

Pohled na instalaci: Opona / A view of installation: Curtain; 2013; reflexní části z Forexu, textil, kov / mixed techniques (reflective parts from Forex, textile, metal); 400 x 400 cm

TATO PIETNÍ STANICE
K UCTĚNÍ PAMĚTI
MOCI, PŘEDEVŠÍM

OPROTI

MĚLO BY JÍT
O PŘÍPOMÍNKU ÚTRPENÍ
BEZJMENNÝCH OBĚTÍ, PERZE-
KOVANÝCH BOJOVNÍKŮ ZA SVO-
BODU A DEMOKRACII, KTEŘÍ BYLI
ODSTRANĚNI, ZAVRAŽDĚNI
NEBO NENAVRÁTĚ
ZMIZELI.

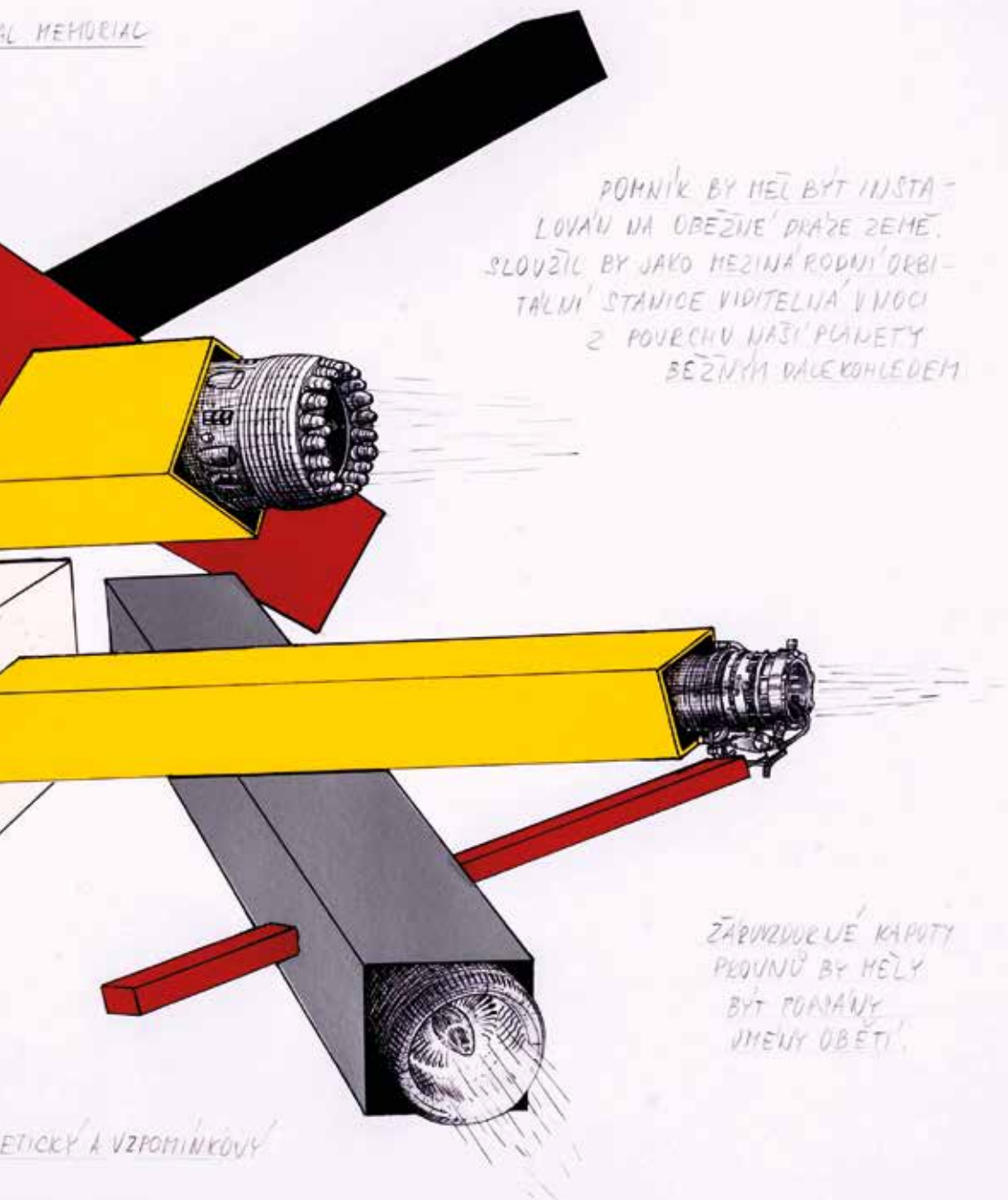
STANICE BY MĚLA BYT
FINANCOVÁNA Z RUSKÝCH
STATUČNÍCH ZDROJŮ.

ÚČEL STANICE BY MĚL BYT ČISTĚ EST

ANICE (MEMORIAL) BY MĚLA SLOUŽIT
MÁTKY OBĚTÍ SOUVĚTSKÉ A RUSKÉ
ŠÍH RUSKÉ MAFIE.

AL MEMORIAL

POHNIK BY MĚL BYT INSTA-
LOVAN NA OBEŽNE DRAZE ZEMĚ.
SLOUŽIL BY JAKO MEZINÁ RODNÍ ORBI-
TALNÍ STANICE VIDITELNÁ V MOCI
Z POUKCHU NAŠÍ PLANETY
BEŽNÝM DALEKOHLEDEM

ZÁRUVZDORNÉ KAPUTY
PROVNŮ BY MĚLY
BYT POJÁNY
JMENY OBĚTÍ.

ETICKY A VZPOMÍNKOVY

OTO HUDEC *1981

Cite Radieuse; 2018; archívne fotografie / archival photos; 26 x 11 cm

O tvorbe

Oto Hudec je kozmopolita, ktorý pracuje s umením ako nástrojom na zmenu spoločnosti. Verí, že aj malá akcia, nedôležitá v behu sveta, akcia, ktorá sa nedostane do hlavných správ, pretože je „len“ medziľudským kontaktom a dialógom, môže byť začiatkom prerodu k lepšiemu. Otázky, ktoré sa u autora opakovane vynárajú súvisia s imigráciou, globalizáciou a životným prostredím. Hľadá možnosti na udržateľnosť vývoja, čo v jeho prípade nie je výskumom na poli technologických výtvarných, ale skôr návratom k primárnej jednoduchosti života. Vo svojich projektoch, do ktorých zapája miestnu komunitu, rozvíja utopické idey o lepšej spoločnosti, ktorá dokáže žiť v spriaznenosti s prírodným prostredím.

Z výstavy: o diele

„Spoločnosť včiel sa často porovnávala so životom ľudí a používala sa ako symbol dokonalého, utopického spoločenstva, kde jediniec slúži väčšiemu účelu celého štátu, národa. Mnohí architekti použili úl ako referenciu niektorí boli ovplyvnení organickým tvarom prirodzených úlov, iní tými vytvorenými človekom. Jeden z prvých bytových domov bol konceptom Le Corbusiera, pôvodne nazývaný Honeycomb apartmány. O niekoľko rokov táto myšlienka inšpirovala rastúcu výstavbu budov pre „nového človeka“ v socialistických krajinách východného bloku. Niektoré propagandistické plagáty dokonca predstavovali včely ako symbol výstavby novej budúcnosti. Nechcená asociácia diktátorskej propagandy bola možným dôvodom, prečo Le Corbusier a ďalší funkcionalistickí architekti opustili od symboliky včiel. Včelár stavia úle pre svoje včely na výrobu medu a ďalšieho včelieho materiálu. Symbolicky prenajíma priestor svojim včelám. Podobne aj socialistický štát prenajal byty týchto uniformných budov svojim občanom.

Cité Radieuse je slávna budova Le Corbusiera v Marseille. Vibrujúci, žiariaci objekt, ktorý pracuje pre zjednocujúce sa spoločenstvo to je tiež vízia života včiel v tomto malom úli.“
– Oto Hudec

O autorovi

Narodený v r. 1981 v Košiciach na Slovensku. Pracuje v médiu objektu a inštalácie, nástennej maľby, animácie a videa s témami zaoberajúcimi sa imigráciou, globalizáciou a životným prostredím. Jeho projekty obsahujú utopické idey, vytvárajúce novú perspektívu ekologického života a rovnomerného rozdelenia bohatstva, čerpajúc inšpirácie z čistoty a jednoduchosti existencie domorodých kmeňov a niektorých marginalizovaných skupín. Svoje projekty vytvoril v USA, Južnej Kórei, Cabo Verde, Portugalsku a na Slovensku, pričom často spolupracoval s miestnou komunitou či znevýhodnenými skupinami.

About the artwork

Oto Hudec is a cosmopolitan, who works with the art as an instrument for changing the society. He believes that even a small action, insignificant in the running world, an action that does not get to the mainstream reports, because it is "just" interpersonal contact and dialogue, may be the beginning of the transformation for the better. Questions repeatedly raised by the author are related to immigration, globalization and the environment. He is looking for some options on the sustainability of development, which in his case is not any research in the field of technological achievements, but rather returning to the primary simplicity of life. In his projects, into which he involves the local community, he develops the utopian ideas about a better society which can live in proximity to the natural environment.

From the exhibition: about the work

"The community of bees was often compared with the life of people and has been used as a symbol of the perfect, utopian community where the individual serves the greater purpose of the whole – state, or the nation. Many architects have used the beehive as a reference – some were influenced by the organic shape of the natural hives, the others by those created by human. One of the first residential buildings was the concept of Le Corbusier, formerly called Honeycomb Apartments. In a few years, this idea has inspired a growing construction of buildings for the 'new man' in the socialist countries of the Eastern bloc. Some propaganda posters presented even bees as a symbol of the construction of a new future.

Unintended association of dictatorship propaganda was a possible reason why Le Corbusier and other functionalistic architects have left the symbolism of bees. Beekeeper builds the hives for his bees to produce honey and other bee materials. He symbolically leases the space to his bees. Similarly, also the socialist state rented flats in these uniform buildings to its citizens.

Cité Radieuse is a famous building by Le Corbusier in Marseille. Vibrant, glowing object that works for the unified community – it is also a vision of life of bees in this small hive."
– Oto Hudec

About the artist

Born in 1981 in Košice, Slovakia. His artwork deals with new media such as object and installation, wall painting, animation, and video with the themes responding to immigration, globalization and the environment. His projects include utopian ideas creating a new perspective of organic life, and an equitable distribution of wealth, drawing inspirations from the purity and simplicity of the existence of indigenous tribes and marginalized groups. He created his projects in the United States, South Korea, Cabo Verde, Portugal and Slovakia, often working with a local community or disadvantaged groups.

Cite Radieuse; 2018; archívne fotografie / archival photos; 34 x 11 cm

„Skeptici by mohli prirovnať aktivity umelcov ako Oto Hudec k boju Dona Quijota s veternými mlynmi. Oto si však uvedomuje, že tieto pomyselné veterné mlyny nie sú imaginárni obri, ani svoj „boj“ nevníma ako márnny, no hrdinský čin vopred odsúdený na neúspech. Verí, že umenie môže ľuďom dať viac, ako len estetický zážitok. Aj keď je nereálne, aby sa jednému človeku podarilo zmeniť celý svet, najdôležitejšie je začať od seba. Z veterných mlynov sa tak potom môžu stať konkrétne problémy, na ktoré sa dajú nájsť konkrétne riešenia...“

—

“The sceptics could compare the activities of artists as Oto Hudec to the Don Quixote’s fight with windmills. Oto, however, recognizes that these imaginary windmills are not any imaginary giants, or does not perceive his “fighting” as a futile, but heroic exploit doomed to failure in advance. He believes that art can give people more than just an aesthetic experience. Although it is unrealistic for one man managed to change the whole world, the most important thing is to start from himself. From the windmills so there can become practical problems for which there can be found some specific solutions... “

— Omar Mirza

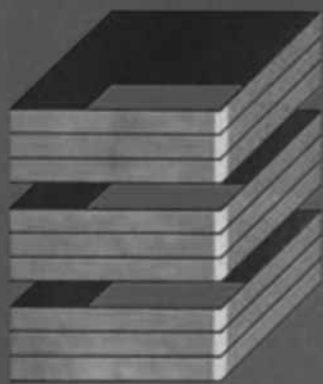
Cite Radieuse; 2015 / 2018; Autor s inštaláciou / Artist with his installation; Galéria umelcov Spiša; foto © O. Ondráš

Cite Radieuse; 2018; archívne fotografie / archival photos;
26,5 x 11 cm; 21 x 11 cm; 34,5 x 11 cm

NÁSTAVKOVÉ VČELAŘENÍ

MINISTERSTVO ZEMĚDĚLSTVÍ A VÝŽIVY ČR 1998

VČELÍ TANEC

*Tim, jak se včely orientují od květů,
okružný tanec se mění v tanec kvapky.*

*Kvapky tanec umožňuje včelám, jak dobře se nachází
květ a kterým směrem je třeba se vydat.*

<

Cite Radieuse; 2018; manipulovaná
digitálna fotografia / manipulated
digital photo; 80 x 57,5 cm

>

Cite Radieuse; 2015; site specific
object; stanica Žilina Záriečie

MARTIN KOCHAN *1981

O tvorbe

Tvorba autora je nekonvenčnou zmesou banality a individuálnej koncepcnej analýzy, oscilujúcej medzi momentálnym a monumen-tálnym. Všetnosť a ošarpanosť našej postsocialistickej reality, ktorá je najvýraznejšia práve na periférii slovenských miest a mes-tečiek, je podkladom, na ktorom umelec komunikuje medzi sebou a umením, udivujúc nezainteresovaných okoloidúcich. Špecifickosť prostredia sídliska, ako pozostatok minulých utópií, je častým námetom, cez ktorý kriticky poukazuje na širšie sociologické problémy doby.

Z výstavy: o diele

Superkompozície / Zateplovanie je cyklus fotografií, ktoré vznikli ako „ready-made“, teda nájdené geometrické kompozície slo-venských panelákov, ktoré prešli farebnou estetickou premenou vyvolanou faktorom zateplovania.

Panelákové sídliská, nosný projekt utópie socialistického urbanizmu, vyrástli s cieľom presídlenia populácie z vidieka do miest za prácou v novootvorených fabrikách. Unifikovanosť týchto stavieb bola zdôraznená jednotnou ne-farebnosťou. Sivosť, priemer šedivosti, bol typickým znakom socialistického obdobia nielen vo význame vizuálnom, ale aj v kontexte celého spoločenského zriadenia, kedy sa odporúčalo „nevytíčať“. Panelákové rýchlostavby dnes podstupujú zmeny, aj keď ide zväčša o estetické úpravy. Zateplovanie so sebou prináša celkovú vizuálnu premenu sídliska z hľadiska farebnosti, typická šed blokov je nahradená extrémnou farebnosťou. Táto zmena hovorí o frustrácii obyvateľstva z totalitnej minulosti s ktorou sa snaží aj takýmto spôsobom vyrovnáť.

O autorovi

Narodený v r. 1981 v Trnave na Slovensku. Venuje sa prevažne angažovanému umeniu vo verejnom priestore, komentujúc hravou a zároveň provokatívnou formou našu každodennú post-socialistickú realitu. Často komentuje prostredie sídliska ako pozostatok minulej doby s množstvom jeho estetických špecifik. Umelec je laureátom ceny Oskára Čepana 2014.

About the artwork

The artwork of the artist is an unconventional mixture of banality and individual conceptual analysis oscillating between momentary and monumental. Prosaicism and shabbiness of our post-socialistic reality, that is the most striking just on the periphery of Slovak cities and little towns, it is the ground on which the artist communicates with each other and the art amazing the unrelated passers-by. The specificity of the housing estate environment, as a remnant of past utopias is a frequent theme, through which he critically points out the wider sociological problems of the era.

From the exhibition: about the work

Super-compositions / Heat-insulation is a cycle of photographs, that were originated as "ready-made", thus some found geometric compositions of Slovak panel blocks of houses, passing the colour aesthetic conversion induced with the factor of heat-insulation.

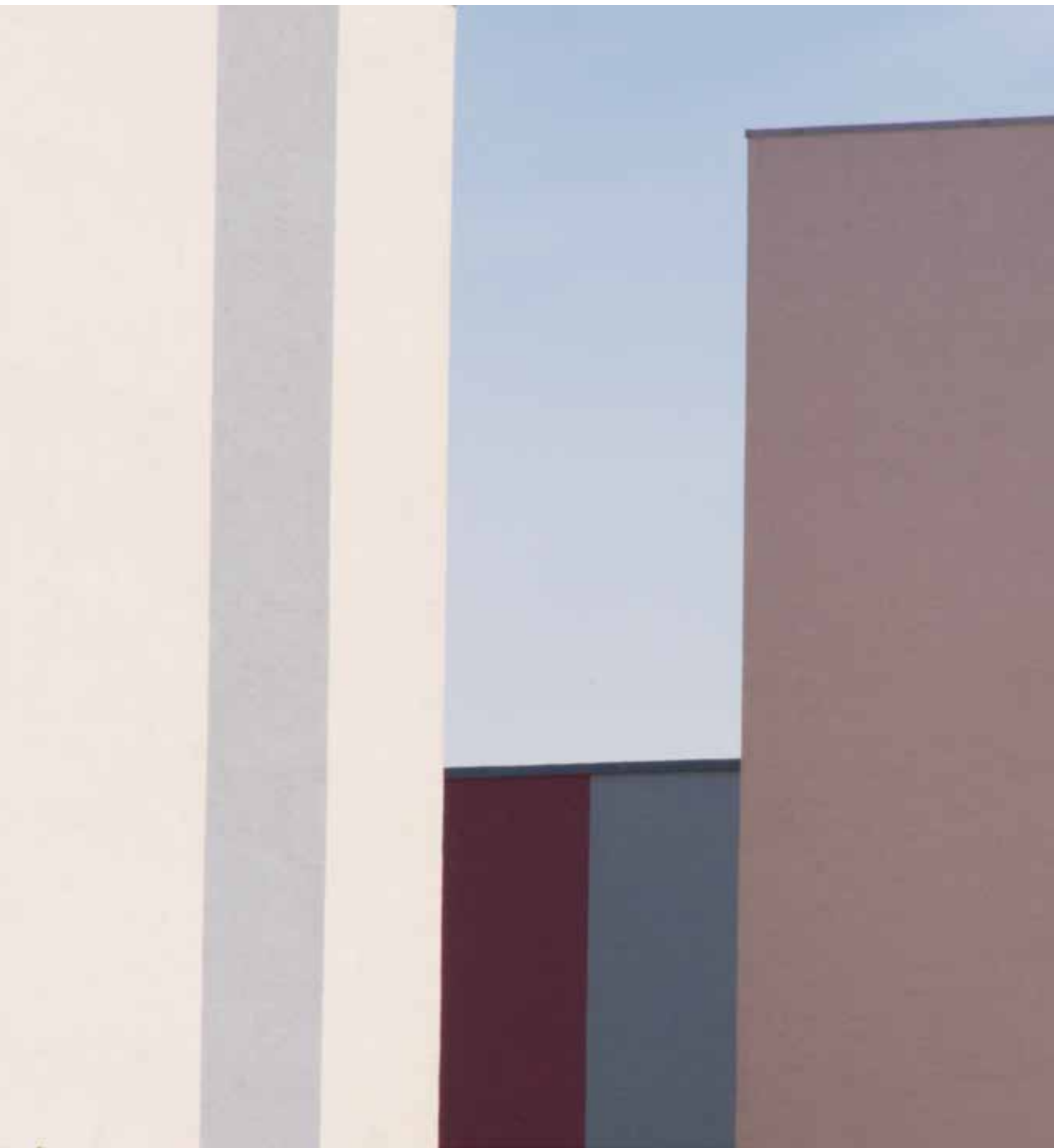
Prefabricated housing estates, carrying project of the utopia of socialist urban planning, had grown up in order to resettle the population from rural to urban area for them to work in new factories. Unification of these structures was highlighted by a uniform no-colouring. Grey, the average of greyness, was a typical feature of the socialist period, not only in the visual sense, but also in the context of the whole social establishment, when it was recommended "not-tower-up". Prefabricated rapid-buildings are undergoing some changes today, even though these are largely some aesthetic modifications. Thermal insulation brings with it the overall visual transformation of settlement in terms of colours, typical greyness and dreariness of the blocks is replaced by extreme colouring. This change talks about the frustration of the population from the totalitarian past, with what it tries to cope also in this way.

About the artist

Born in 1981 in Trnava, Slovakia. He is dedicated mostly to the engaged art in the public space, glossing with playful and at the same time provocative form our day-to-day post-socialistic reality. He is often commenting on the housing estate environment as the remnant of a bygone era with a lot of his aesthetic specificities. The artist is the laureate of the Prize of Oskar Čepan 2014.

>
 Superkompozície / Super Compositions;
 2015; digitálna fotografia / digital
 photography; 35,5 x 51 cm; majetok
 galérie Jána Koniarka v Trnave / property
 of the Jan Koniarek Gallery in Trnava

Superkompozície / Super Compositions; 2015; digitálna fotografia / digital photography; 38,5 x 35,5 cm;
majetok galérie Jána Koniarka v Trnave /property of the Jan Koniarek Gallery in Trnava

„Kochan prekrýva skutočnosť imagináciou, kódujúc ju novým poriadkom. Fyzický priestor ostáva ako taký nezmenený, no mení sa jeho videnie. Ide o vystúpenie z každodenného plynutia času a objavovanie nového, paralelného časopriestoru (medzi priestoru), ktorého nadradenou štruktúrou je „svet umenia“. Je to interval od každodenného k sviatočnému, od všedného k zvláštnemu.“

—

“Kochan overlaps the reality with imagination, coding it with a new order. The physical space remains as such untouched, but its vision is changed. There is the debouchment of the daily passage of time and the discovery of a new, parallel, space-time (inter-space), whose superior structure is the “world of art”. This is the interval from the everyday to the festal, from ordinary to special.”

— Lucia Miklošková

<
Zatepľovanie zastávky / Insulation
of the bus stop; 2014; kombinovaná
technika / mixed techniques;
site specific inštalácia / site specific
installation

>
Superkompozície / Super Compositions;
2015; digitálna fotografia / digital
photography; 35,5 x 51 cm; majetok
galérie Jána Koniarka v Trnave / property
of the Jan Koniarek Gallery Trnava

Dožínky - intervencia telom do socialistického reliéfu /
Harvest Celebration - intervention of the body into the socialist relief, 2012

JAN PFEIFFER *1984

O tvorbe

Jan Pfeiffer je umelcom s konceptuálnym nadhľadom, v širšom ponímaní sa venuje témam histórie, mytológie a religióznej symboliky, ktoré skúma v súčasnom politickom a kultúrno-sociálnom kontexte. Analytickým spôsobom hodnotí nielen sociologické javy súčasnosti, ale obracia sa aj smerom dozadu, do prepadliska času. Tam archeologicky odkrýva vrstvy historických súvislostí, aby odhalil mechanizmus fungovania dejín, a tak nastavil zrkadlo novej budúcnosti. Pre autorove diela je najdôležitejšia idea; ponúkajú možnosť viacznačného čítania s odkazmi na filozofické a teoretické východiská, čo ocení najmä pripravený divák.

Z výstavy: o diele

Dielo *Nepredstaviteľné* je vyjadrením utópie predstavivosti a zároveň hrou s možnosťami kresby ako média, medzi jej plošnou a priestorovou kvalitou. Autor stavia do kontrastu kresby prázdnej krajiny, ktorá vďaka inštalácii nadobúda modeláciu terénu a kresby utopických budov, ktoré nikdy neboli zrealizované v pôvodnej podobe podľa autorovho projektu. Inštalácia vytvára priestor možných ideí na rozhraní mysleneho a realizovateľného, odohrávajú sa medzi minulosťou a budúcnosťou.

Video *Priestorové Vízie* je animácia vytvorená technikou gumovanej kresby. Privádza nás do predstavy projektovaného mesta, kde fungovanie spoločného priestoru je determinované jeho štruktúrou. V situácii keď sa štruktúra stráca sa ľudia opäť ocitajú na voľnom priestranstve aby si určili vlastné pravidlá.

O autorovi

Narodený v r. 1984 v Prahe v Českej republike. V súčasnosti žije a tvorí v Prahe. Zaoberá sa širokou škálou médií, od videa a animácie cez inštaláciu až po fotografiu a kresbu. Spôsob ako Pfeiffer pracuje ho vedie k výstupom s konceptuálnou hodnotou a výrazne individualizovanou symbolikou. Umelec je držiteľom ceny Henkel Award (2011) a Essl Award (2009).

About the artwork

Jan Pfeiffer is an artist with a conceptual insight, more broadly, he focuses on the themes of history, mythology and religion symbolism that he explores in the contemporary political and cultural-social context. In an analytical way, he evaluates not only sociological phenomena of the present, but he also turns to the rear direction, into the trapdoor of the time. There, he reveals archeologically the layers of historical contexts to reveal the mechanism of the functioning of the history and thus to set up a mirror of a possible future. For the author's artworks there is the most important idea; they offer the ability of multi-valent reading with references to philosophical and theoretical backgrounds, what will be appreciated especially by the prepared spectator.

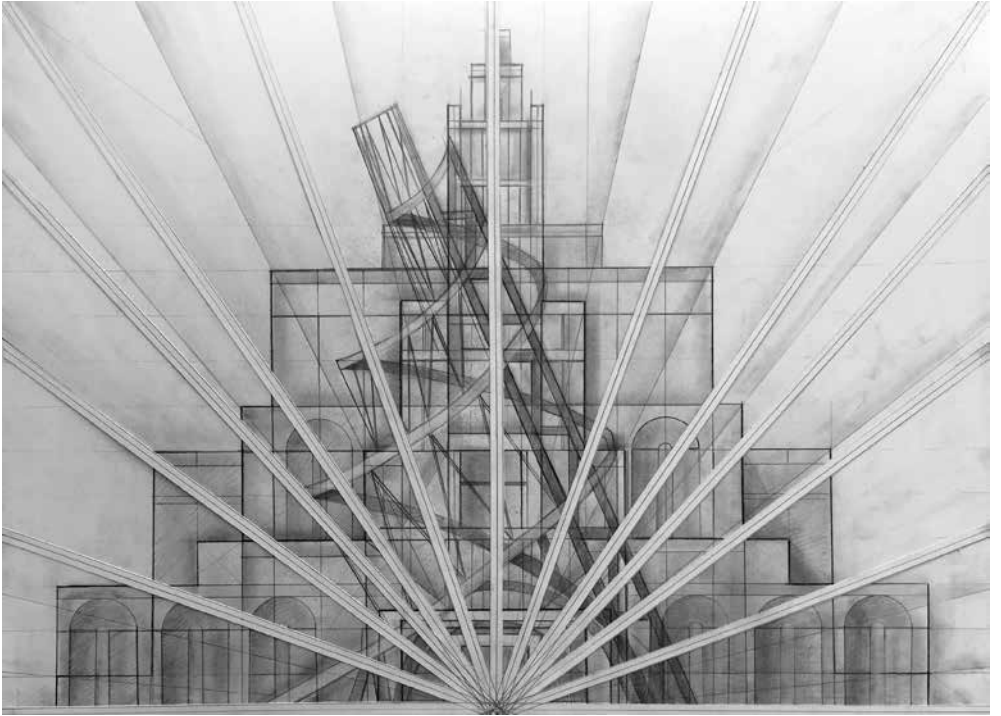
From the exhibition: about his work

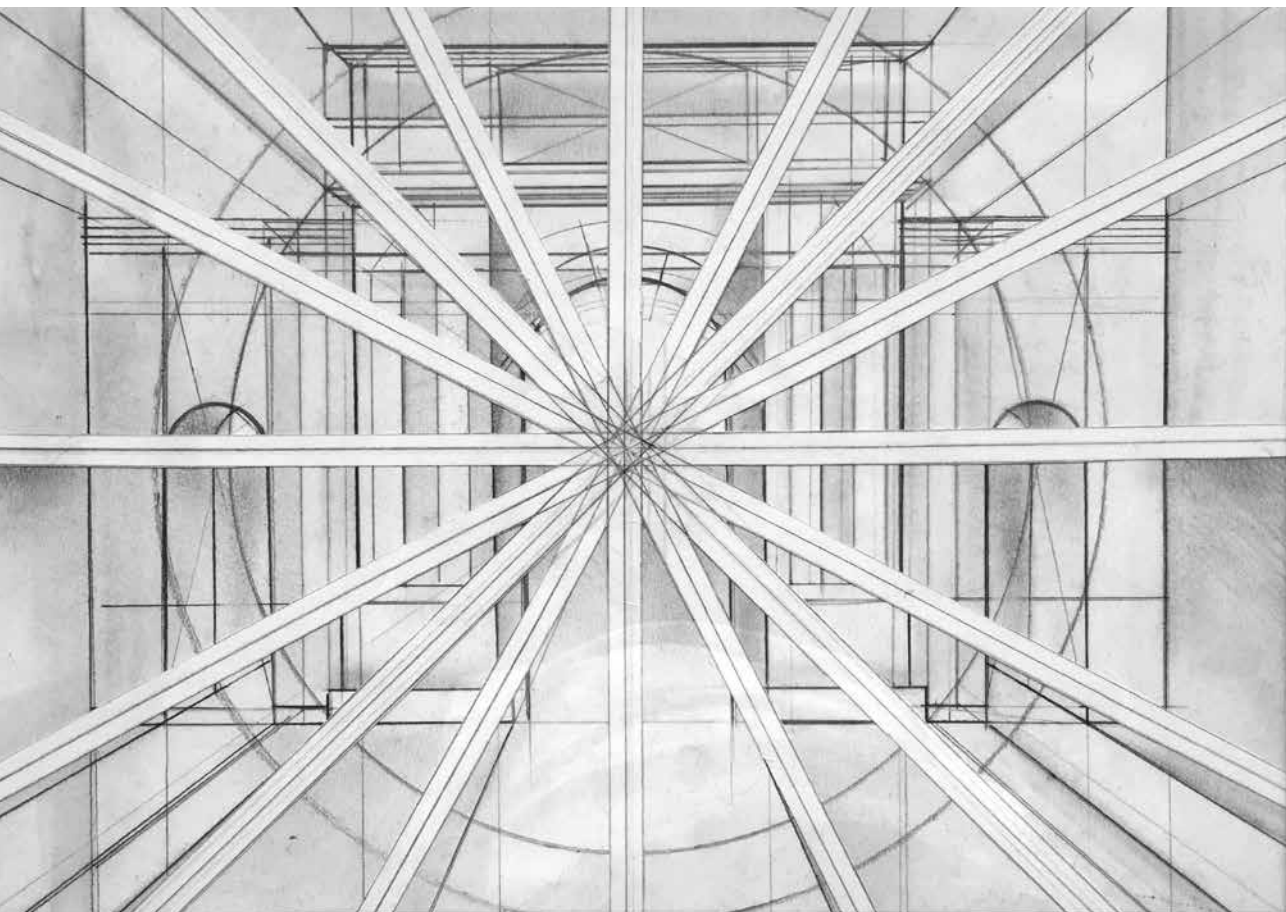
The work *Untimagineable* is an expression of the utopia of imagination and at the same time some game with the possibilities of drawing as a medium, between its planar and spatial quality. The author puts into contrast drawings of a blank landscape that, thanks to the installation, gains the modelling of a terrain, and drawings of some utopian buildings, that were never completed in its original form by the author's project. The installation creates a space of possible ideas at the interfaces of the thought and the feasible, enacting between the past and the future.

Video *Space Visions* is an animation created by the technique of rubberised drawing. He brings us into the concept of the designed city, where the operation of the common space is determined by its structure. In a situation when the structure is lost, people once again find themselves in the open space in order to determine their own rules.

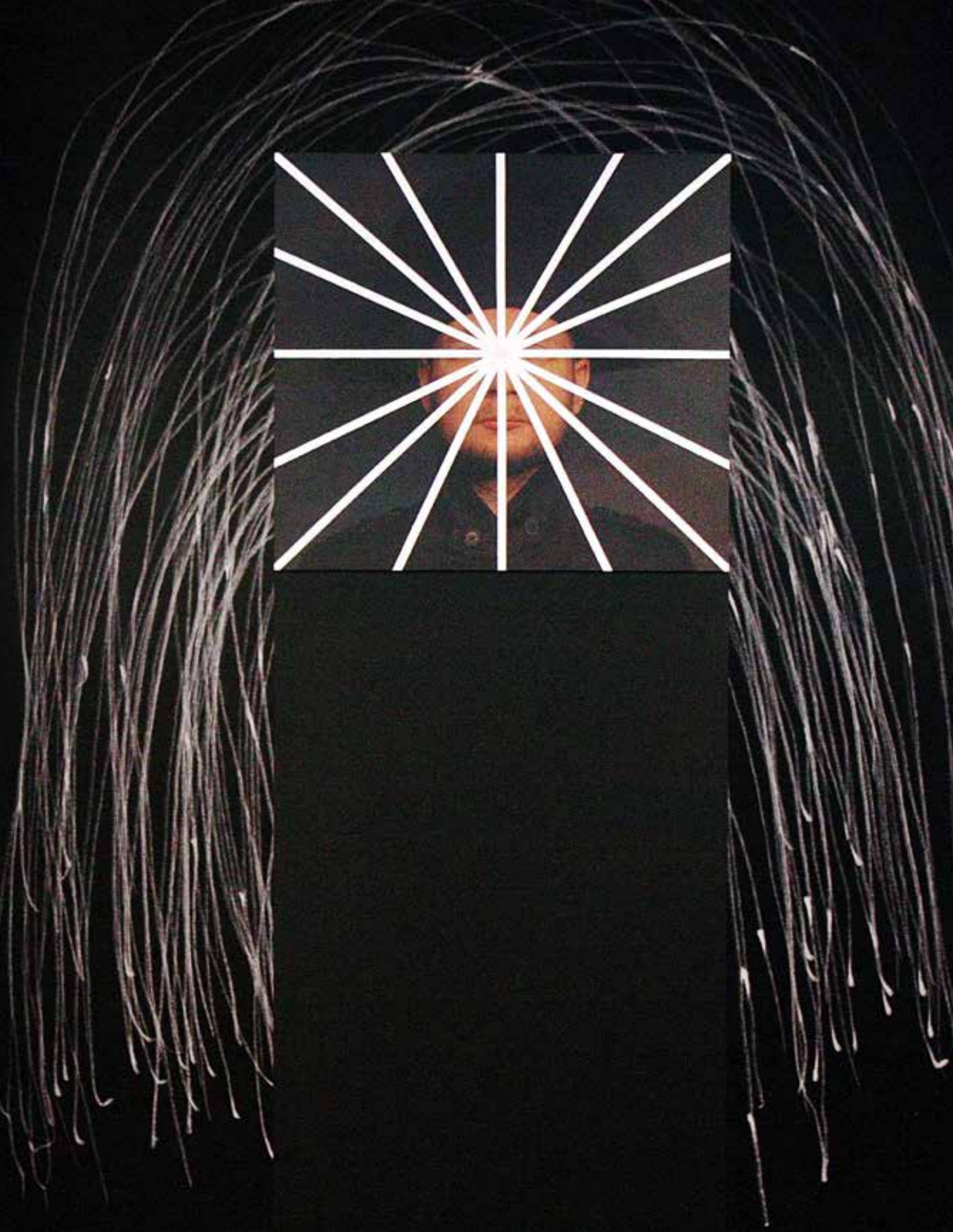
About the artist

Born in 1984 in Prague, Czech Republic. He currently lives and works in Prague. He deals with a wide range of media, from video and animation through the installation up to the photography and drawing. The way how Pfeiffer works leads him to the outputs with the conceptual value and distinctively personalised symbology. The artist holds the Henkel Award (2011) and the Essl Award (2009).

Osvietený / Enlightened;
2014; kombinovaná technika /
mixed techniques

Nepredstaviteľné / Unimaginable, 2016;
inštalácia (železo, papier MDF, papier) /
installation (iron, MDF paper, paper);
Galéria umelcov Spiša

VLAD YURASHKO *1970

„Myslím na takú príležitosť, kedy by ľudia, dokonca bez svojej vôle, mohli vytvárať umelecké diela z vlastných snov či skúseností. Z tohto pohľadu existuje určitá nádej, že naše nevedomie je kľúčom k utopickej rovnosti.“

– Vlad Yurashko

O tvorbe

Autor sa neúnavne zaujíma o situáciu kultúrneho a spoločenského priestoru, v ktorom sa pohybuje alebo pohyboval, od rodnej Ukrajiny, cez meniace sa Rusko až k stredoslovenskému kraju. Rozoberá problémy doby s fokusom na radového občana žijúceho v područí mafiánskych praktík politickej a vojenskej moci. Yurashko neúnavne sleduje aktuálne správy v médiách, rovnako ako sa vracia v čase späť, aby komentoval nedávnu minulosť ešte pomerne čerstvej histórie 20. storočia, hľadajúc tak súvislosti, ktoré by mohli napovedať možný budúci vývoj. Pre jeho maliarske dielo je typické figuratívne zobrazenie, často monochromatickej farebnosti, čo pripomína fotografie v novinách, ktorými sa často inšpiruje a čo podčiarkuje priam reportážsky výpovednú hodnotu diela. Často si vypomáha slovom a písmom, vďaka čomu najmä jeho sochárske diela a inštalácie nadobúdajú charakter vizuálneho manifestu.

Z výstavy: o diele

Na výstave umelec predstavuje variáciu inštalácie *Budúcnosť zmení súčasnosť*, ktorá pozostáva z nadrozmerných architektonov zavesených na farebných tkaninách a ručne písaného *Manifestu o budúcnosti*. Dielo sa vyznačuje viacerými možnosťami čítania s odkazmi na históriu umenia a politickú symboliku farby. *Architektony* sú zhmotnením myšlienok avantgardy, visiace vo vzduchu v očakávaní svojho budúceho osudu v závislosti na vôli a rozhodnutiach politikov. Môžu byť rakvami pamiatky komunizmu, rovnako ako vesmírnymi loďami smerujúcimi do budúcnosti.

O autorovi

Narodený v r. 1970 v Poltave na Ukrajine, v súčasnosti žijúci na Slovensku. Jeho štúdiá v Kyjeve, neskoršie dlhodobé pôsobenie v Moskve, tak ako aj nútená emigrácia z politických dôvodov ovplyvnili jeho tvorbu. Venuje sa maľbe, soche a inštalácii, v ktorej možno vybadať vplyvy konštruktivistických a suprematistických ideí s reflexiou na aktuálne politické a spoločensko-sociálne fenomény doby. V roku 2001 získal štipendium Cultural City Network [CCN], Graz, Rakúsko. V roku 2013 sa zúčastnil na projekte pre 5th Moscow Biennales of Contemporary Art.

<

"I think on this kind of occasion when people would, even without their will, be able to create the artworks from their own dreams or experiences. From this perspective, there is some hope that our unconscious mind is the key to an utopian equality."
– Vlad Yurashko

About the artwork

The author is tirelessly interested in the situation of the cultural and social space, in which he is moving, or moved, from his native Ukraine, over changing Russia to Central-Slovakian region. He discusses the problems of era with the focus at ordinary citizen living in subservience of mafia-style practices of political and military power. Yurashko tirelessly monitors current news in the media, as well as he returns in time back to comment on the recent past of still relatively fresh history of the 20th century, seeking so the connections, that might insinuate the possible future development. For his paintings there is typical figurative depiction, often of monochromatic colouring, which resembles some photos in the newspaper, with which he is often inspired, and what underlines the almost reportorial meaningful value of his work. He often helps himself with the word and letters, so that, in particular, his sculptures and installations take the character of the visual manifesto.

From the exhibition: about the work

In the exhibition, the artist presents a variation of the installation *Future will change the present*, which consists of oversized architectons hanged on coloured fabrics and hand-written *Manifesto about the future*. The work is characterized by multiple choices of reading with links to the history of art and the political symbolism of the colour. Architectons are the embodiment of the avant-garde ideas, hanging in the air in anticipation of their future destiny according to the wishes and the decisions of politicians. They can be some sarcophagi monuments of communism, as well as some space ships heading to the future.

About the artist

Born in 1970 in Poltava. Ukrainian artist currently living in Slovakia. His studies in Kiev, later continuous exposure in Moscow, as well as the forced emigration of political reasons have influenced his work. He is dedicated to painting, sculpture and installation, in which can be learned some effects of the constructive and supremacy ideas with reflection of some topical political and socio-economic phenomena of the period. In 2001 he won the scholarship Cultural City Network [CCN], Graz, Austria. In the year 2013, he participated in the project for the 5th Moscow Biennales of Contemporary Art.

VICTORY
OVER
YOURSELF
IS MORE
IMPORTANT
THAN VICTORY
OVER THE

ЖИВОПИСЬ
О МУС
А ФОН
ОЛЮЩ

Swear to Tell the Truth; 2017; inštalácia /
installation; Moskva / Moscow

ЧЕРЕЗ 100 ЛЕТ ЖИВОПИСИ НЕ БУДЕТ. БУДЕМ ТОЛЬКО МЫ ХУДОЖНИКИ – КАК ОБЪЕКТЫ ИСКУССТВА.

Писать живопись будет уже незачем. Внутреннее видение человека сможет быть прочитано с помощью подключения его мозга к сканирующим устройствам.

Мысли, образы, представления каждого будут считываться, и представлять на экранных проекциях, или в 3D модели, произведенной в натуральную величину со скоростью мысли. Нужно будет только выбрать раздел фиксации и репрезентации.

Особенно интересной станет работа с художником во сне, – репрезентация „бессознательного“. Тот раздел, который для нас, истинных сюрреалистов, был представлен всегда только схематически. Мы приблизились к тому, чтобы постичь истинные тайны подсознания, которые, не придется записывать в „художественные произведения“. Мы сможем не только фиксировать их и записывать, а так же пересмаковать наши неосознанные и неопределенные и неразгаданные видения.

Можно будет превратить в явленное вами ночное переживание в полноценное произведение искусства. Это будет программа вселенского масштаба. Так как видения каждого человека, независимо от того где он живет в Нью-Йорке или маленькой индийской деревне, будет важным для репрезентации бессознательного всего человечества в целом. Вселенская совокупность видения изменит наше представление о самих себе.

ТАКИМ ОБРАЗОМ, ВСЕ ЧЕЛОВЕЧЕСТВО ПРЕВРАТИТСЯ В ХУДОЖНИКОВ

Мы больше не будем „Цивилизацией разрушителей“.

Мы начнем воссоздавать самих себя,

свое истинное содержание, разделенное, когда то на сознание и подсознание. Человечество еще никогда не было так близко к тому, чтобы предстать,

как божество из двух соединившихся половинок,

на которые оно было разделено изначально.

Никому не будет интересно то, что художники будут делать осознанно.

Все будут увлечены трансляцией „бессознательного“.

Трансляция бессознательного станет началом осознания, изучения, переосмысления и понимания нас, как „Цивилизация Созидателей“.

Все „Рациональное“ должно быть умножено на „Иррациональное“!!!

ЧЕЛОВЕЧЕСТВО

Бессознательное станет ключом к равенству настоящему, всеобщему идеальному!

Человечество обретет равенство, о котором мечтало, независимо от их положения и социального статуса.

Разница во времени позволит бодрствующему населению наблюдать „спящее“ население Земли. Станут возможными массовые сны и массовые видения.

Визуализация видений и сновидений позволит не просто видеть, а реально путешествовать в пространстве. Перемещаться не только в пределах земного шара, но и к другим планетам, силой нашей мысли.

Визуализации „бессознательного“ изменят возможности науки, изменят ее горизонт, позволят совершить человечеству скачек невиданный доселе.

Человечество наконец-то объединится, а не будет продолжатся разъединяться.

КОНФЛИКТЫ ИЗ-ЗА ПРИРОДНЫХ РЕСУРСОВ

Мы вынуждены будем избиваться от конфликтов,

так как все материальные блага мы будем получать силой нашей мысли.

Деньги – будут отменены за ненужностью и потерей смысла.

МА НИ ФЕСТ

БУ ДУ ЩЕ ГО

Человечество испытывает перерождение. Не будет необходимости захватывать и бороться за природные ресурсы, они и так будут принадлежать всем.

Каждому человеку будет принадлежать по праву определенная часть природных ресурсов, переведенная в символическую стоимость, которая будет принадлежать ему в течение всей жизни.

НАЦИИ

Исчезнет понятие „национального“. Созидательный вектор -> будет основополагающим для человечества. История будет подвергнута ревизии и дополнена на основании того, что человечество является носителем всей информации, хранящейся именно в „бессознательном“ каждого человека.

Будет возможность „воскрешения“ всех живших на земле индивидов.

Появятся библиотеки памяти и свидетельств „воскрешенных“.

ГОСУДАРСТВА

Исчезнут Государства!

Исчезнет понятие „национального“!

Исчезнет понятие границ государства!

Границы будут убраны,

как мешающие и сковывающие возможности человечества,

как избавление от контроля, ограничения, сдерживания всего человечества!

ВОСКРЕШЕНИЕ

ХРАНИЛИЩЕ ПАМЯТИ

СУД ПАМЯТИ

Все кто внес вклад в развитие человечества, будут тщательно изучены, в процессе „воскрешения“. Личности диктаторов и деятелей, чья жизнь вызывает нареkania ныне живущих, будут так же изучены и преданы историческому суду с учетом фактов открывшихся в связи с прочтением бессознательного их поступков или их наследников. Смоделированные, или визуализированные в 3D-модели предки, будут „жить“ в хранилищах памяти.

ЗАКОНЫ

Возникнет суд памяти, где будут рассматриваться дела тех, кому удалось избежать осуждения и наказания в связи с окончанием жизни. Деяния предков равно, как и твои собственные, будут возможным восстановить и воскресить.

Заставить ответить за них со всей основательностью, опираясь на закон.

Законы будут выработаны общечеловеческие приведенные к единому образцу.

Откроется возможность не быть привязанным к традиционным условиям социума. Произойдет реформирование социальных отношений и форм общезжития людей.

САМОЕ ВАЖНОЕ

Для того, чтобы осуществлялось все перечисленное, необходимо, чтобы развитие 3D Моделирования Бессознательного, достигло такого уровня когда одновременно с тем, как человек впадает в бессознательное состояние, и у него появляются первые образы, принтеры начали бы производить визуализацию считанного, увиденного, зафиксированного в реальном размере, времени, и самое главное, - со скоростью мысли.

REMEMBER

NOBODY NEEDS YOUR FUCKING PERSONALITY

AND NOBODY WANT YOUR FUCKING SOUL
FUCK YOUR INNER WORLD

EVERYONE JUST WANTS YOUR
APPEARANCE TO BE PERFECT

EVERYONE JUST WANTS YOUR FUCKING BODY

EVERYONE NEEDS YOU TO BE LIKE
A HIGH WIRE
REMEMBER THIS!

IT
ASSEMBLES
THE
ABOUT THE
CONSTANT
AND
ANNUAL
GENESIS
OF
VIOLENCE
AND THE

IT
ASSEMBLES

THICK

NOVÉ
VÍZIE

—

NEW
VISIONS

02

Žijeme v časoch bez alternatív, na „konci histórie“. Súčasný systém dominuje nie preto, že ľudia s ním súhlasia, ale pretože sú presvedčení, že neexistujú alternatívy. Tie ponúka utópia, vízia zatiaľ neexistujúceho sveta, ktorý je odlišný a lepší ako svet, v ktorom momentálne žijeme.

—

We live in times without alternatives, at “the end of history”. The current system dominates not because people agree with it but because they are convinced that there are no alternatives. These are offered by utopia, a vision of a world that does not exist yet, which is different and better than the world we currently live in.

„Mapa sveta, do ktorej
nie je zahrnutá Utópia
nestojí za povšimnutie,
nakoľko neobsahuje
jedinú krajinu, kam ľud-
stvo neustále túži prísť.
A keby tam ľudstvo prišlo,
obzeralo by sa, a ako-
náhle by videlo lepšiu
krajinu, znova by
zdvihlo plachty. Pokrok
je realizáciou utópií.“

– Oscar Wilde

„A map of the world that does not include Utopia is not worth even glancing at, for it leaves out the one country at which Humanity is always landing. And when Humanity lands there, it looks out, and, seeing a better country, sets sail. Progress is the realisation of Utopias.“

- Oscar Wilde

KATARÍNA
HLÁDEKOVÁ *1984

**THIS IS
DISTORY.**

„Teoretické opodstatnění je imanentní všem Hládekovej dílům, jakkoli divák nikdy nemůže být schopen beze zbytku dešifrovat obsahy do nich projektované. Existence a důležitost vnitřních souvislostí a zákonitostí, které autorka neúnavně konstruuje, je ale zároveň zpochybňována jí samotnou už při vzniku díla.“
– Markéta Žáčková

O tvorbě

Ústřednou témou Hládekovej diel je model vo všetkých jeho derivátoch, v monumentálnej aj zmenšenej recipročnej hodnote, reprezentácia / dokumentácia či reprezentácia reprezentácie. Model je formou, ktorú analyticky skúma a interpretuje a zároveň formou, do ktorej vkladá odkazy na teoretické a filozofické východiská. Vzťah medzi objektom a jeho zobrazením odhaľuje mechaniku a chyby videnia, rýchlosť premenlivosti vnemov, jeho nadväznosť na podvedomie a archetypy. Autorka skúma citlivý vzťah medzi realitou a jej obrazom, ktorý následne vytvára realitu novú. Množstvo obrazov značí množstvo príbehov, pričom je možné, že je to stále ten istý príbeh, ktorý sa opakuje.

Z výstavy: o diele

Autorka na výstave prezentuje dve diela, ktoré nepriamo reagujú na tému utópie. Video *Myslitel'* nás preniesie do romantickej pracovne v hodinovej veži s výhľadom smerujúcim do krajiny, zahmlenej vzdušnou perspektívou retrotópie času. Je to modelové zobrazenie myšlienkového priestoru, kde čas plynie súčasne dopredu aj dozadu. Ukotvenie priestoru medzi minulosťou a budúcnosťou, so súčasťou absenciou prítomnosti, naznačuje nerozhodnosť v tom, kam projektovať svoje ideály.

Video inštalácia *Áno, áno. Nie, nie* sa odohráva v priestore nekonečnej knižnice ako archívu všetkého poznania, čo je formuláciou ideálu. Kým prvé video odkazuje k afirmácii pohybom hlavy, druhé video je jeho popretím, teda negáciou. Protichodné pocity rozdeľujú celistvosť ideálu a vzájomnou negáciou ho umlčujú.

O autorke

Narodená v r. 1984 v Košiciach na Slovensku, momentálne pôsobí v Brne v Českej republike. Vo svojej tvorbe sa venuje fotografii, plastike a inštalácii. Svoju prácu predstavila v mnohých českých a slovenských výstavných inštitúciách. V roku 2013 reprezentovala Slovensko na Cene umenia Henkel a v roku 2016 sa stala finalistkou Ceny Jindřicha Chalupeckého.

"The theoretical justification is immanent to all her works, however the viewer can never be able to completely decrypt the contents of the projected into them. The existence and importance of internal connections and patterns that the author tirelessly constructs, is but questioned by herself already at the time of creation of the work."

– Markéta Žáčková

About the artwork

The central theme of Hladekova's works is the model in all its derivatives, both in a monumental and in reduced reciprocal value, a representation / documentation or representation of a representation. The model is a form, which she analytically examines and interprets, and at the same time, in which she inserts references to the theoretical and philosophical outcomes. The relationship between the object and its depiction reveals the mechanics and errors of its vision, the speed variability of perceptions, its links with the subconsciousness and the archetypes. The author explores the sensitive relationship between reality and its image, which in turn creates a new reality. The amount of images means the quantity of stories, but it is possible that it is still the same story that is repeated.

From the exhibition: about the work

At the exhibition, the artist presents two works that indirectly respond to the theme of utopia. Video *The Thinker* takes us to romantic study in a clock tower with a view of the landscape clouded with the air perspective of retrotopy of a time. It is a model depiction of a space of thoughts where the time flows forward and backward at the same time. The anchoring the area between the past and the future, with the current lack of a presence, suggests hesitance in where to project her ideals.

Video installation, *Yes, yes. No, no* takes place in a space of an infinite library as an archive of all the knowledge which is the formulation of an ideal. While the first video refers to the affirmation by the motion of the head, the second video is its denial, thus its negation. The conflicting feelings dilute the integrity of ideal and suppress it with mutual negation.

About the artist

Born in 1984 in Košice, Slovakia. She currently operates in Brno, Czech Republic. In her artworks she is dedicated to photography, sculpture and installation. She exhibited her work in many Czech and Slovak institutions. In 2013, she represented Slovakia on the Price of Art Henkel and in 2016 she became the finalist of the Jindřich Chalupecký Prize.

Ano ano. Ne ne / Yes yes. No no; 2016;
z video-inštalácie / from video-installation;
Galéria umelcov Spiša

Československý postkonceptualizmus (s Ondřejom Homolom) / Czechoslovak
Postconceptualism (with Ondřej Homola); 2018; inštalácia / installation

LUCIE MIČÍKOVÁ *1986

O tvorbe

Autorka sa vo svojej práci zaoberá fenoménom architektúry, ktorá je pre ňu nielen priestorovým ohraničením miesta ako útočiska, ale aj kontajnerom efemérnych javov ako sú spomienky a pocity, vytváraný a pretváraný genius loci. Neustále sa pritom vracia k téme utópie, ktorá môže byť jednoducho túžbou po návrate v čase späť, idealizáciou detských únikov/úkrytov do vlastného sveta. Najpoužívanejším materiálom je u nej papier, ako nositeľ zachytených ideí, s ktorým mimoriadne slobodne a hravo pracuje, prekladá ho, vešia a lomí, využívajúc metaforu a prvok náhody, čím vytvára originálne poetické inštalácie pominuteľného charakteru a extenzívnej skulptúrnej kvality.

Z výstavy: o diele

„Estetika architektonickej avantgardy, hľadajúca spolu s novými tvarmi i nové podoby spoločenského spoluzitia, má na autor-kine projekty nepochybne veľký vplyv. Prenáša ich do svojho krehkého sveta papierových foriem, v ktorých výtvarná poetika nahrádza priamočiare fakty, aj ťažkopádnu konštrukčnú hmotu. I tak je možné chápať priestor jej diel, či už priestor imaginárny v jej kolážach a kolážových obrazoch, tak predovšetkým skutočné priestorové vzťahy v jej inštaláciách ako neustály dialóg s elementárnymi koreňmi architektonického myslenia, ako sa s nimi môžeme stretnúť v primárnych skicách a v ideových modeloch.“
– Viktor Čech

O autorke

Narodená v r. 1986 v Táboře v Českej republike. V súčasnosti žije a tvorí v Prahe. Vo svojej práci sa zaoberá fenoménom architektúry, pričom sa neustále vracia k téme utópie. Projekty a náčrty idealistických vízií utopických architektov ďalej spracúva vo svojich kresbách, kolážach a inštaláciách. Autorka sa v roku 2013 zúčastnila rezidencie v Museumsquartier, Viedeň.

About the artwork

In her work, the author deals with the phenomenon of architecture, which is for her not only the spatial boundary of the space as a refuge, but also a container of ephemeral phenomena such as memories and feelings, created and transformed genius loci. In doing so, she constantly comes back to the topic of Utopia, that may be simply a desire for the return back in time, with the idealization of child's leaks/hiding places into her own world. The most commonly used material is paper, as the bearer of captured ideas, with what she extremely freely and easily works, folds it, hangs and breaks it, using the metaphor and an element of chance, with which she creates original poetic installation of transient nature and extensive sculptural quality.

From the exhibition: about the work

"The aesthetics of the architectural avantgarde, along with new shapes, is seeking for new forms of social coexistence, and such as it undoubtedly has a big influence at the Lucie Mičková's projects. The artist, however, transfers them into her fragile world of paper forms, in which the artistic poetics replaces the straightforward facts and cumbersome construction material. Even so, it is possible to understand the space of her works: whether imaginary space in her collages and collage paintings, or especially the real spatial relationships within her installations as a continuous dialogue with the elementary roots of architectural thinking, as we can meet them in the primary sketches and conceptual models."

– Viktor Čech

About the artist

Born in 1986 in Tábor, Czech Republic. She currently lives and works in Prague. In her artwork she deals with the phenomenon of architecture, while continuously returns to the theme of utopia. Projects and drawings of the idealistic visions of utopian architects she further processes in her drawings, collages and installations. In 2013, she was an artist-in-residency at the Museumsquartier in Vienna.

>

The Cities on the Trees; 2012 – 2016;
koláž na papíri / collage on paper

Olive Grove; 2017; inštalácia / installation;
Tranzit Gallery, Bratislava

„Její tvorba se pohybuje na hranici lability a stability. Na hraně zániku a neměnnosti. Díla jsou materiálovou hrou, založenou na vytváření často dočasných objektů, koláží a skrumáží. Pracuje s architektonickými principy, které přenáší do forem kresby či prostorové instalace. Spontánost a hravá improvizace s asamblážovaným materiálem je prostřednictvím vrstvení, (a) kumulace přetavená do křehkých konstrukcí, prostředí kdesi na pomezí organického, krystalického a architektonického.“

—

“Her work moves on the edge of lability and stability. On the edge of extinction and immutability. Her works are a material game, based on the creation of often temporary objects, collages and scrumages. She works with architectural principles, which she transfers to the forms of drawing or spatial installation. Spontaneity and playful improvisation with assembled material is through layering, (and) cumulation recasted in the fragile structures, an environment somewhere on the border between the organic, crystalline and architectural.”

— Jan Kralovič

He lay down under the blade of grass to enlarge the sky;
2018; inštalácia / installation; OD Dunaj, Bratislava

EVA TKÁČIKOVÁ *1974

O tvorbe

Autorka dlhodobo rozvíja projekt *Cosmic Girl* (alias E. T.), pričom iniciály hravou formou odkazujú k známej sci-fi postavičke a zároveň k duchovnému učiteľovi Eckhart Tolle, ktorý hlása transformáciu a rast ľudského vedomia v budúcnosti. Miešanie vysokého a nízkeho, spirituálneho a banálneho, filozofie s kuchynským riadom je typické pre autorkinu tvorbu. Vo svojich dielach pracuje s predstavou futuristického vesmíru a postavením ženy v ňom. Ženský prístup je citelný vo výbere materiálu, recyklované „housewife’s found objects“, ktorý zámerne ostáva ľahko identifikovateľný, každému známy z jeho vlastnej domácnosti. Predmety každodennej potreby sa pod autorkinými rukami menia v asambláže blikajúcich vesmírnych lodí, lietajúcich tanierov či „sakraálnych“ objektov nového náboženstva. Prekvapivé spojenia notoricky známych predmetov sú vtipnou subjektívnou ufologickou štúdiou, ktorá však skrýva hlbší filozofický a utopicko-spirituálny koncept.

Z výstavy: o diele

Na výstave je prezentovaný výber diel z posledného obdobia – cyklus *The Secret*, ktorý odkazuje k novej, otvorenej a tolerantnej spiritualite. Ako autorka priznáva, bola vychovaná v režime bývalej Československej socialistickej republiky v duchu kresťanskej tradície a utopický socialistický režim tak paradoxne vníma v analógii s náboženskou utópiou. Prezentované vesmírne kaplnky a svojrázne pozlátené ikony sú nositeľmi symbolov a významov vo viacerých rovinách. Kresťanská tradícia sa v nich mieša so science fiction mimozemšťana E. T.-ho a filozofiou Eckharta Tolleho (E. T.), všetko okorenené značnou dávkou humoru.

O autorke

Narodená v r. 1974 v Žiline na Slovensku. Pracuje primárne s objektom, vytvára multimedialne inštalácie a špecifické prostredia s použitím každodenných predmetov. Umelkyňa sa zúčastnila mnohých výstav a sympózií na Slovensku a v zahraničí (Poľsko, Česká republika, Maďarsko, Chorvátsko, Rumunsko, Francúzsko, Litva).

About the artwork

Eva Tkáčiková has long developed the project *Cosmic Girl* (alias E. T.), with the initials in a playful form referring to the well-known science-fiction figure and simultaneously to her spiritual teacher Eckhart Tolle, who proclaims the transformation and growth of human consciousness in the future. Mixing high and low, spiritual and banal, philosophy with kitchenware is typical for the artist's production. In her art she works with the idea of a futuristic space and the position of woman in it. Feminine approach is perceptible in the choice of material, recycled "housewife's found objects", that intentionally remain easily identifiable, and well-known to anyone from his/her own household. Under the artist's hands, the items of everyday consumption are changed into assemblages of flashing spaceships, flying saucers or "sacral" objects of the new religion. Surprising associations of notoriously known objects are subjective ufological humorous study which hides a deeper philosophical and utopian-spiritual concept.

From the exhibition: about the work

The exhibition presents a selection of works from the last few years - the series *The Secret*, that refer to a new, open and tolerant spirituality. As the author admits, she was educated in the regime of the former Czechoslovak Socialist Republic in a spirit of Christian traditions and so she paradoxically perceives an utopian socialist regime in analogy with a religious utopia. Presented cosmic chapels and original gold-plated icons are carriers of symbols and meanings in multiple planes. In the objects, the Christian tradition mingles with the science fiction of extra-terrestrial E. T. and the philosophy of Eckhart Tolle (E. T.), and all is spiced up with considerable dose of humour.

About the artist

Born in 1974 in Žilina, Slovakia. She works primary with the object, creates multimedia installations and specific environments with the use of the items of everyday consumption. The artist took part in many exhibitions and symposiums in Slovakia and abroad (Poland, the Czech Republic, Hungary, Croatia, Romania, France, Lithuania).

„Budúcnosť sa zvyčajne považuje za lepšiu alebo horšiu ako súčasnosť. Ak je predstavená budúcnosť lepšia, dáva vám nádej alebo príjemné očakávania. Ak je horšia, vytvára úzkosť. Obe sú iluzórne.“

—

“The future is usually imagined as either better or worse than the present. If the imagined future is better, it gives you hope or pleasurable anticipation. If it is worse, it creates anxiety. Both are illusory.”

— Eckhart Tolle

>

Z cyklu The Secret / From the cycle
The Secret; 2017; kombinovaná
technika / mixed techniques

Z cyklu / from the cycle The Secret;
2017; detail diela / detail of artwork;
kombinovaná technika /
mixed techniques

Painting will not exist in 100 years!
Only we, the artists, will remain – as objects of art!
There will be no point in making paintings. It will be possible to see someone's inner vision by connecting his brain to scanning devices.
Everyone's thoughts, images, fantasies will be read and projected onto screens, or as 3d models reproduced life-size, at the speed of thought. One will only need to choose the means of capturing and representation.

Working with an artist who is sleeping, which will mean the representation of „the unconscious“, will be particularly interesting. For us, the true surrealists, this sphere existed only schematically. We are close to understanding the true secrets of the subconscious, which we will no longer have to embed in „works of art“. Not only will we be able to capture and record them, but to look at our unconscious, vague and unexplained visions repeatedly.

It will be possible to turn your night experience into a fully-fledged work of art. This will be a programme on a universal scale since a person's visions, regardless of where he lives – in new york or a small indian village, will be important for the representation of humanity's unconscious as a whole. The overall universal vision will change how we perceive ourselves.

As a result, everyone will become artists.
We will no longer be a civilisation of destroyers. We will begin to recreate ourselves, our true essence, which was divided at some time into consciousness and subconsciousness. Humanity has never been so close to becoming a deity consisting of two reunited halves, into which it had been initially divided.

No-one will be interested in what artists create consciously.
Everyone will be carried away with the transmission of „the unconscious“. The transmission of the unconscious will become the beginning of realising, studying, reinterpreting and understanding ourselves as a civilisation of creators.

Everything rational should be multiplied by the irrational!!!

Humanity.

The unconscious will be the key to true equality, to the universal ideal!
Humanity will achieve the equality that it has been dreaming about.

All people will be equal regardless of position and social status.
The difference in time will allow the population that is awake to observe the earth's „sleeping“ population. Mass dreams and mass visions will become possible.

The visualisation of visions and dreams will allow one not simply to see, but to really travel in space; to travel not only within the limits of our terrestrial globe, but also to other planets, using the force of thought. The visualisation of „the unconscious“ will change the possibilities of science, change its horizon, will make it possible for people to make hitherto unseen advancement.
Humanity will no longer continue to separate, but will at last unite.

Conflicts over natural resources.

We will be forced to get rid of conflicts, since we will receive all material benefits through the power of thought. Money, becoming useless and meaningless, will be discarded. Humanity will be

MANIFEST

reborn. There will be no need to seize natural resources and fight over them, for they will belong to everyone.

Nations

The concept of „national“ will disappear. The creative vector will be the fundamental principle for humanity.

History will be revised and supplemented on the basis that humanity is the bearer of all information, which is stored namely in „the unconscious“ of each person. The „resurrection“ of all living beings on the earth will become possible. Libraries of the memories and testimonies of those who have been „resurrected“ will appear.

States

States will disappear! The concept of „national“ will disappear, the concept of state borders will disappear. They, hindering and limiting the opportunities of mankind, will be removed in order to free man from control, limitation and restriction.

Resurrection

The repository of memory

The trial of memory

All those who were involved in the development of humanity will be carefully studied during the process of „resurrection“. Dictators and public figures whose lives rouse the censure of those living today will also be studied and handed over to the trial of history, while taking into account the facts that have been revealed in connection with reading the unconscious of their successors.

These modelled ancestors will „live“ in the repositories of memory.

Laws

There will be a trial of memory, in which the cases of those who have managed to escape being convicted and punished because they died will be examined. It will be possible to restore and correct the deeds of ancestors, as well as yours, and to make everyone answer for their deeds in keeping with the law.

Laws will become unified and universal.

It will become possible to be free from the traditional norms of society. Social relations and forms of communal life will be reformed.

The most important

In order that all the above-mentioned should occur, it is essential that the development of 3d modelling of the unconscious should reach such a level when as soon as a person falls into an unconscious state and begins seeing the first images, the printers would immediately start to visualise in life-size, real time, and most importantly – at the speed of thought, that which was read, seen and captured.

OF FUTURE

KRITICKY O UTOPUSE

–

Mgr. art.
Adam Macko

~

výtvarník & kurátor
EQO Spišský Hrhov

Utópia ako potenciál nápravy vnímaného stavu / Skica o projekte¹

Kolektívna výstava s medzinárodnou účasťou umelcov v kurátorskej koncepcii Kataríny Balúnovej skúma reinventívny potenciál modelov utopizmu. Nadväzuje na aktuálne tendencie revólt proti deklarovanej definitívnosti súčasných stavov, ako sa ich ešte snaží udržať fukuyamovská neoliberalná teória. Volania po reinvencii – prehodnoteniach modelov vzťahov – utopických idealizmov – môžeme odpozorovať kontinuálne v dejinách v momentoch kolektívnej úzkosti, ktoré vytvára establišment. Predmetná výstava tento výtlak tematizuje cez reinterpretáciu česko – slovenských utópií (jej vznik inšpirovalo 100. výročie vzniku ČSR, pozn.). Autorský koncept kurátorky na to používa predstavu utópie ako nejestvujúceho miesta, zrodeného z predpokladov intenciálneho priestoru. Priestoru, ktorý mal zámer byť zdieľaný, byť odrazom fungujúcej spoločnosti. Sleduje ideál utopického miesta socialistickeho typu, ktorý konfrontuje možnosťami pre aktualizáciu – vybrané diela priamo odkazujú na architektonickú vizualitu socializmu alebo používajú jeho referenčnú symboliku (Hudec, Bicknell-Knight) a upozorňujú na negatívny potenciál utopizmu (ekologické ignorantstvo, resp. totalitarizmus konektivity). Tematicky univerzálnejšie diela, skúmajúce citlivý vzťah reality a jej obrazu (Hládeková), abstrahujú do podoby utopických aparátov – modulov nových priestorov a foriem pre človeka budúcnosti v cyberpriestore. Svoju vizualitu opierajú o stratégie, prepájajúce postkoncept s konštruktivismom (Černický, Yurashko), banálnosti socialistickej estetiky (Kochan), poetických foriem utopickej architektúry (Mičíková, Pfeiffer), či profánnej spirituality kozmizmu (Tkáčiková).

Spôsob inštalácie, kedy diela sú strategicky rozmiestnené izolovane po jednotlivých miestnostiach priestorov galérie s minimálnou vzájomnou komunikáciou, umocňuje pocit odcudzenosti, dôsledku dehumanizujúceho vplyvu individualizácie vzťahov. Pomáha tiež sústredenému vnímaniu komplexného balíka významov jednotlivých diel. Predložené menšie či väčšie utopizmy chcú byť návody, ako daný stav prekonať – akceptáciou kvalít, ktoré kapitalizmus považuje za nezahodnotiteľné – banality, idealizmu, kolektivismu, nedokonalosti. Byť účastný a súčasný, zároveň nositeľom vízie prekonávajúcej definitívnosť existencie, ochotou posúvať potvrdené. Utópia ako potenciál nápravy vnímaného stavu.

CRITICALLY ABOUT UTOPUS

–
Mgr. art.
Adam Macko

~
artist & curator
of EQO Spišský Hrhov

Utopia as the potential for correcting the perceived status / Sketch about the project¹

Collective exhibition with int'ernational artists' participation curated by Katarína Balúnová examines the re-inventive potential of Utopianisms models. It follows the topic trends of revolts against declared finality of statuses quo, which the Fukuyama neo-liberal theory is still trying to keep. The appeal for re-invention – reinterpretations of relation models – utopian idealisms – we can continuously lip-read in the history in the moments of collective anxiety that are produced by establishment. The exhibition in question makes topics from this load displacement through the re-interpretation of Czecho-Slovak utopias (its creation was inspired by the 100th anniversary of the creation of Czechoslovakia, rem.). Author's concept of the curator uses for it the idea of Utopia as an unborn site that was born of the assumptions of an intentional space. The space that had the intention to be shared, to be a reflection of the functioning society. It is pursuing the ideal of utopian socialist-type space that is confronted with the options for updating – the selected works directly link to the architectural look of socialism or they use its reference symbolism (Hudec, Bicknell-Knight) and draw attention to the negative potential of the utopianism (ecological ignorance or totalitarianism of connectivity, resp.). Thematically more universal works exploring the sensitive relationship between reality and its image (Hládeková) abstract into a utopian apparatus – modules of some new spaces and forms for the man of the future in cyberspace. Their look is based on the strategies linking post-concept with constructivism (Černický, Yurashko), of socialist aesthetics banality (Kochan), of poetic forms of utopian architecture (Mičíková, Pfeiffer) and secular spirituality of cosmism (Tkáčiková).

The way of installation, when the art-works are strategically placed in isolation inside the rooms of the gallery with a minimum of their mutual communication, enhances a feeling of estrangement, due to the dehumanizing impact of the relationship individualization. It also helps to the concentrated perception of a comprehensive package of different meanings of individual artworks. Submitted smaller or larger utopianisms want to be some guides how to overcome the given situation – by accepting the qualities that capitalism considers as invaluable ones – banality, idealism, collectivism, imperfections. To be participatory and contemporary, and at the same time, to carry the vision of the finality of the existence with a willingness to move the confirmed. Utopia as the potential for correcting the perceived status.

1 MACKO, A. 2019. Utopus ČR
+ Čas pre nové utópie (?).
In Flash Art, 2019, r. XIV – 2019,
č. 51, s. 62 – 63.

MÉDIÁ O VÝSTAVE — MEDIA ABOUT EXHIBITION

Články / Articles

- MACKO, A. 2019. Utopus ČSR + Čas pre nové utópie (?). In Flash Art, 2019, r. XIV – 2019, č. 51, s. 62 – 63.
- red. 2018. Pozvánka Utopus. In Flash Art, 2018 – 2019, r. XIV – 2019, č. 50, s. 3.
- KRÁLOVÁ, L. 2018. Galéria umelcov Spiša. In Spišský patriot, 2018, r. 7, č. 11/2018, s. 5.
- red. 2018. Nová výstava GUS reaguje na 100. výročie vzniku Československa. In Teraz.sk. [online]. 31. 12. 2018. [cit. 2019-02-13]. Dostupné na internete: <<https://www.teraz.sk/kultura/kultura-nova-vystava-gus-reaguje-na/369799-clanok.html>>.

Médiá – TV, Rádio / Media – TV, Radio

- Výstava Utopus ČSR. Kultúrny denník. [online]. 21. 02. 2019. 14:00. Rádio Devín. rtvs.sk. [cit. 2019-02-22].
- Galéria umelcov Spiša. [online]. 2019. snv.sk. [cit. 2019-01-29]. Dostupné na internete: <<https://www.snv.sk/archiv/?video=190117-2>>.
- 3v1. [online]. 2018. snv.sk. [cit. 2018-12-29]. Dostupné na internete: <<https://www.snv.sk/archiv/?video=181218-3>>.

Weby – výber / Web links – selection

- Nová výstava GUS reaguje na 100. výročie vzniku Československa. 2018. teraz.sk. [cit. 2019-01-26]. Dostupné na internete: <<https://www.teraz.sk/kultura/kultura-nova-vystava-gus-reaguje-na/369799-clanok.html>>.
- Utopus ČSR + Čas pre nové utópie (?). 2018. spisskanovaves.eu. [cit. 2019-01-26]. Dostupné na internete: <http://akcie.spisskanovaves.eu/kultura_a_volny_cas/detail/action/SINGLE/utopus-csr-cas-pre-nove-utopie/index.html>.
- Utopus ČSR + Čas pre nové utópie (?). 2018. gus.sk. [cit. 2019-01-26]. Dostupné na internete: <<http://gus.sk/index.php/vystavy/aktualne/vystava/utopus-csr-cas-pre-nove-utopie>>.
- Utopus ČSR + Čas pre nové utópie (?). 2018. archinfo.sk. [cit. 2019-01-26]. Dostupné na internete: <<https://www.archinfo.sk/kalendarium/utopus-csr-cas-pre-nove-utopie.html>>.
- Utopus ČSR + Čas pre nové utópie (?). 2018. muzeum.sk. [cit. 2019-01-26]. Dostupné na internete: <https://www.muzeum.sk/galeria-umelcov-spisa-v-spiskej-novej-vsi/mid/355623/md0/10/md1/2019/module_page/357980_51930/3.html>.
- Utopus ČSR + Čas pre nové utópie (?). 2018. fpu.sk. [cit. 2019-01-26]. Dostupné na internete: <<https://podpora.fpu.sk/propagacia/viac-o-projekte/3498>>.

„Keby som ja mal založiť
obec tu na ostrove, keby
som ja mal tu byť kráľom
– čo by som spravil?“

“If I had to establish
a community here on the
island if I had to be king
here – what would I do?”

– William Shakespeare

UTOPIUS ČSR

+ ČAS PRE NOVÉ UTÓPIE (?)
/ TIME FOR NEW UTOPIA

Tento projekt bol podporený z verejných zdrojov poskytnutých Fondom na podporu umenia. Katalóg reprezentuje výlučne názor autorov a fond nezodpovedá za jeho obsah. /

This project has been supported using public funds provided by Slovak Arts Council. This catalogue reflects the views only of the authors, and the Council cannot be held responsible for the information contained therein.

Editor / Edited by:

Lucia Benická – riaditeľka Galérie umelcov Spiša /
director of Gallery of Spiš Artists

Autorky katalógu / Authors of the catalogue:

© Lucia Benická, Katarína Balúnová

Texty / Texts:

© Lucia Benická, Katarína Balúnová, Adam Macko a z archívu autorov /
and from artists' archive (Omar Mizra, Lucia Miklošková, Jan Kralovič)

Preklady / Translations:

© Dušan Bevilaqua

Produkcia výstavy, podklady / Exhibition production, background:

Lenka Kráľová – Galéria umelcov Spiša / Gallery of Spiš Artists

Grafický dizajn / Graphic design:

© Ivana Babejová

Fotografie a reprodukcie / Photographs and reproductions:

© Oliver Ondráš, archív Galérie umelcov Spiša a autorov /
archive of Gallery of Spiš Artists and the authors

Obálka / Cover:

fragment diel / fragment of artworks by B. Bicknell-Knight, V. Yurashko

Tlač / Printed by:

Vienala.sk, Košice, 2018

Náklad / Copies:

600

Vydavateľ / Published by:

Galéria umelcov Spiša, 2017, www.gus.sk
ISBN 978-80-89081-64-6

u. fond
na podporu
umenia

GALÉRIA UMELCOV SPIŠA

KOŠICKÝ
SAMOSPRÁVNÝ
KRAJ

Galéria umelcov Spiša

– kultúrne zariadenie Košického samosprávneho kraja
Zimná ulica č.46, SK – 052 01 Spišská Nová Ves
www.gus.sk

МА НИ ФЕСТ

ЧЕРЕЗ 100 ЛЕТ ЖИВОПИСИ НЕ БУДЕТ.

БУДЕМ ТОЛЬКО МЫ ХУДОЖНИКИ – КАК ОБЪЕКТЫ ИСКУССТВА.

Писать живопись будет уже незачем. Внутреннее видение человека сможет быть прочитано с помощью подключения его мозга к сканирующим устройствам.

Мысли, образы, представления каждого будут считывать, и представлять на экранных проекциях, или в 3D модели, произведенной в натуральную величину со скоростью мысли. Нужно будет только выбрать раздел фиксации и репрезентации.

Особенно интересной станет работа с художником во сне, – репрезентация „бессознательного“. Тот раздел, который для нас, истинных сюрреалистов, был представлен всегда только схематически. Мы приблизимся к тому, чтобы постичь истинные тайны подсознания, которые, не придется записывать в „художественные произведения“. Мы сможем не только фиксировать их и записывать, а так же пересматривать наши неосознанные и неопределенные и неразгаданные видения.

Можно будет превратить в явленное вами ночное переживание в полноценное произведение искусства. Это будет программа вселенского масштаба. Так как видения каждого человека, независимо от того где он живет в Нью-Йорке или маленькой индийской деревне, будет важным для репрезентации бессознательного всего человечества в целом. Вселенская совокупность видения изменит наше представление о самих себе.

ТАКИМ ОБРАЗОМ, ВСЕ ЧЕЛОВЕЧЕСТВО ПРЕВРАТИТСЯ В ХУДОЖНИКОВ

Мы больше не будем „Цивилизацией разрушителей“.

Мы начнем воссоздавать самих себя, свое истинное содержание, разделенное, когда то на сознание и подсознание. Человечество еще никогда не было так близко к тому, чтобы предстать, как божество из двух соединившихся половинок, на которые оно было разделено изначально.

Никому не будет интересно то, что художники будут делать осознанно.

Все будут увлечены трансляцией „бессознательного“.

Трансляция бессознательного станет началом осознания, изучения, переосмысления и понимания нас, как „Цивилизация Созидателей“.

Все „Рациональное“ должно быть умножено на „Иррациональное“!!!

ЧЕЛОВЕЧЕСТВО

Бессознательное станет ключом к равенству настоящему, всеобщему идеальному!

Человечество обретет равенство, о котором мечтало, независимо от их положения и социального статуса. Равница во времени позволит борствующему населению наблюдать „спящее“ население Земли. Станут возможными массовые сны и массовые видения.

Визуализация видений и сновидений позволит не просто видеть, а реально путешествовать в пространстве. Перемещаться не только в пределах земного шара, но и к другим планетам, силой нашей мысли.

Визуализации „бессознательного“ изменят возможности науки, изменят ее горизонт, позволят совершить человечеству скачек невиданный доселе.

Человечество наконец-то объединится, а не будет продолжать разъединяться.

КОНФЛИКТЫ ИЗ-ЗА ПРИРОДНЫХ РЕСУРСОВ

Мы вынуждены будем избавиться от конфликтов,

так как все материальные блага мы будем получать силой нашей мысли.

Деньги – будут отменены за ненужностью и потерей смысла.

БУ ДУ ЩЕ ГО

9 788089 081646